SVOBODA
Founded in 1893
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

1893

Рік 117, ЧИСЛО 1, П'ЯТНИЦЯ, 1 СІЧНЯ 2010 РОКУ Vol. 117, No. 1, FRIDAY, JANUARY 1, 2010 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Вітаємо з Новим, 2010 роком і Різдвом Христовим!

„Зрозуміймо, ким ми є в очах Божих"

Різдвяне привітання Верховного Архиєпископа Української Греко-Католицької Церкви Любомира кардинала Гузара

Дорогі у Христі!

Якраз напередодні Різдва у столиці Данії, Копенгаґені, відбулася всесвітня конференція, присвячена проблемі зміни клімату. У цьому заході взяли участь делеґати майже всіх країн земної кулі, щоб спільно вирішити, як можна уникнути великої катастрофи, що сьогодні загрожує людству. Зібрані в Копенгаґені науковці ще раз ствердили, що цю загрозу спричинило самолюбне і нерозважливе ставлення людей до свого довкілля. Упродовж багатьох десятиліть чи навіть століть люди поводилися як творці і повноправні власники навколишнього світу, нещадно експлуатуючи та руйнуючи природу. І сьогодні, після такого „господарювання", людство, нарешті, усвідомило, що наразило себе на велику небезпеку. Багато з нас зрозуміли, що людина не є справжнім власником, паном природи, і що природа – це Божий дар для людини, який треба шанувати і розумно вживати. Про це нас так навчає Святе Письмо: „Узяв Господь Бог чоловіка й осадив його в Едемському саду порати його й доглядати його" (Бут. 2, 15).

Дорогі брати і сестри, вже більш ніж дві тисячі років тому у селищі Вифлеємі, що у Палестині, народився Господь, Бог і Спас наш Ісус Христос. Це була надзвичайна подія, бо сам Бог – Творець і Володар Всесвіту

(Закінчення на стор. 3)

Художник Іван Турецький

„Різдво Христове – джерело усіх надій"

Різдвяне послання Постійної конференції українських православних єпископів поза межами України

Преподобним отцям, всечесному монашеству, Божому люду Української Православної Церкви в Україні і поза нею: Мир Вам від народженого з любови до всіх нас Господа нашого Ісуса Христа

„... І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж поки прийшла й стала зверху, де Дитятко Було". (Матвія 2:9)

Христос Народився – Славімо Його!

(Закінчення на стор. 3)

„Сенс земного життя – у праведності"

Різдвяне послання Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета

Преосвященним архипастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Української Православної Церкви Київського патріярхату

Дорогі браття і сестри!

Христос народився, славімо Його!

Нині знову Православна Церква святкує Різдво Христове, духовно прославляючи Господа нашого Ісуса Христа. Знову в наших храмах лунають слова: „З нами Бог, розу-

(Закінчення на стор. 5)

„Господь пропонує нам радість Велику"

Різдвяне послання Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства діяспори

Дорогі брати та сестри, любі друзі сердечно вітаємо вас радісним привітом: Христос народився! Славімо Його!

В той славний вечір народження Ісуса Христа ангол сказав пастухам: „Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім!" (Луки 2:10). В цих днях, коли згадуємо народження Ісуса, – ми просимо всіх ще раз схилитися над Колискою і впізнати в Дитині свого Спасителя, знайти повноту радости в Бозі. З кожним роком ми залишаємо далі в історії цю важливу подію. Але це не означає, що з плином часу вона старіє, забувається чи знецінюється. Народження Ісуса Христа не таке, як народження інших, навіть видатних, людей. Це — втілення, входження Бога в світ.

У нашому житті тісно переплетені часи сумні і часи радісні. Ми радіємо від подарунків (малеча від малих – дорослі від більших), від успіху, достатку, перемоги, придбання. Але ці радощі плинні і дрібні в порівнянні з тим подарунком, який подарував людям Бог. Ми можемо задовольнитися маленькою радістю. Господь натомість пропонує нам радість Велику. Подивіться новими очима на дар Божого благовоління, переданий усім людям. Отримайте неви-

(Закінчення на стор. 5)

Проголошення 37-ої звичайної Конвенції УНСоюзу

Оцим подаємо до відома Головному урядові, відділовим урядовцям і всім членам Українського Народного Союзу, що 37 Звичайна Конвенція Українського Народного Союзу відбудеться в Кергонксоні, Ню-Йорк, в Центрі Спадщини на Союзівці від 20 травня до 23 травня 2010 року.

Постанови статуту щодо вибору делеґатів на Конвенцію, кваліфікацій делеґатів, числа делеґатів з поодиноких Відділів і повновластей делеґатів є такі:

Вибір делеґатів і їх заступників має відбутися впродовж 60 днів від дня проголошення Конвенції. Беручи до уваги, що Конвенцію проголошено 1 січня 2010 року, 60-денний реченець для вибору делеґатів і їх заступників скінчиться 1 берез-

(Закінчення на стор. 9)

Фундація ім. І. Багряного дарує 2,000 дол. на цифрові записи архівів газет УНСоюзу

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. — Фундація ім. Івана Багряного з осідком в Арлінґтон Гайтс, Іллиной, виділила 2,000 дол., на підтримку проєкту цифрового запису архівів видань УНСоюзу – „Свободи" та „Українського Тижневика".

Скарбник Фундації Олексій Коновал у своєму листі до УНСоюзу підкреслює, що Фундація ім. Івана Багряного підтримує цей важливий почин цифрового запису архівів „Свободи", „Українського Тижневика" та річних альманахів УНСоюзу.

Тепер відвідувачі мережі сторінок „Свободи" (www.svoboda-news.com) можуть читати всі числа газети від 1985 року і також з 1893 і 1894 років. Числа за 2008 і 2009 роки зроблені у форматі Flash, що є легким до оглядання на будь-якому комп'ютері,

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

День відкритих дверей у архіві СБУ

КИЇВ. —У галузевому архіві Служби безпеки України (СБУ) 24 грудня відбувся день відкритих дверей, присвячений професійному святові співробітників архівних установ. Журналісти отримали можливість ознайомитися з діяльністю архіву СБУ зсередини, відвідати сховища, переглянути картотеки й електронні бази даних. Директор архіву Володимир В'ятрович повідомив, що архів у Києві налічує майже 110 тис. одиниць зберігання, об'єднаних у 85 архівних фондах. Це мільйони документів, які розкривають практично всю історію України радянського періоду з 1919 до 1991 року. Крім того, 24 грудня презентували спеціяльне видання – Путівник фондами Галузевого державного архіву СБУ, підготовлений за сприяння Харківської правозахисної групи. Цей путівник є першим довідковим виданням про структуру та зміст документів, фондоутворювачами яких були радянські органи державної безпеки і які зберігаються в Галузевому державному архіві СБУ. *(Радіо „Свобода")*

У Львові відбувся з'їзд військових капелянів

ЛЬВІВ. — 22 грудня в реколекційно-відпочинковому центрі Львівської Архиєпархії Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) у Брюховичах відбувся третій з'їзд військових капелянів УГКЦ. У ньому взяли участь військові капелани 11 єпархій УГКЦ України, в тому числі з Криму, а також представники Збройних Сил, військ Міністерства внутрішніх справ України, Державної прикордонної служби України. Під час засідання представники силових структур і головні військові капеляни обговорювали питання задоволення релігійних потреб військовослужбовців. За словами заступника керівника відділу Патріяршої курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України о. Любомира Яворського, з'їзд дав змогу вирішити організаційні та проблематичні питання, поширити позитивний досвід праці серед військових капелянів. Але головною метою заходу було безпосереднє спілкування військових капелянів з представниками силових структур, що дасть змогу тісніше співпрацювати та вирішувати спільні проблеми. *(„Львівська газета")*

Ексгумація тіла водія В. Чорновола

КИЇВ. — Слідчі Генеральної прокуратури України викопала тіло водія В'ячеслава Чорновола Євгена Павлова, який загинув у дорожньо-транспортній пригоді разом з провідником Руху. Про це 28 грудня повідомив Генеральний прокурор країни Олександер Медведько. „Ми провели ексгумацію тіла водія Чорновола – Євгена Павлова, і зараз чекаємо закінчення комплексної судово-криміналістичної експертизи останків", – сказав О. Медведько. Генеральна прокуратура України ще допитує свідків і відпрацьовує дві версії: загибель В. Чорновола та Є. Павлова в результаті шляхового випадку або інсценування аварії з метою вбивства В. Чорновола. Син В. Чорновола народний депутат Тарас Чорновіл відкликав свою згоду на викопання тіла батька. Пізніше він пояснив, що погодиться після виборів президента, призначених на 17 січня. Це, на думку Т. Чорновола, дозволить уникнути спекуляцій навколо смерти його батька. 23 січня народні депутати Ярослав Кендзьор і Іван Стойко заявили, що мають дані від свідків про те, що В. Чорновіл і його водій Є. Павлов після зіткнення з вантажівкою були живими, але їх „добив" кастетом невідомий чоловік. В. Чорновіл відомий як один із засновників Народного Руху України за перебудову, також він був одним з ініціяторів створення в Україні у 1976 році правозахисної Української Гельсінкської групи. Загинув в автомобільній катастрофі 25 березня 1999 року. *(„День")*

Р. Кадиров має відповісти за заяви про Україну

КИЇВ. — Рамзан Кадиров, керівник Чечні, має понести відповідальність за свої слова про Україну, заявив заступник секретаря Ради національної безпеки і оборони, колишній міністер закордонних справ Володимир Огризко. Він ствердив, що слова Р. Кадирова підпадають під карний кодекс України. В той же час голова Служби безпеки України Валентин Наливайченко сказав, що „провокаційні" заяви Р. Кадирова його службу не турбують. Раніше в інтерв'ю, яке опублікувала британська газета „Дейлі Телеґраф", президент Чечні (республіки у складі Російської Федерації) назвав Україну разом з Грузією „хворобою Росії" і закликав перейти в наступ, аби ліквідувати цю проблему. Він також сказав, що минулорічні події на Кавказі, коли Грузія ввела війська в Південну Осетію, після чого Росія напала на Грузію, були частиною антиросійської змови західніх країн з метою захопити весь Кавказ. Р. Кадиров є президентом Чечні з 2007 року. В 2004 році він став Героєм Росії. Під час Другої чеченської війни воював на боці російських федеральних сил. Проте в Першу чеченську війну Р. Кадиров воював проти російських військ. *(„Бі-Бі-Сі")*

Королівський дарунок

ЛЬВІВ. — Національний музей у Львові поповнив свою мистецьку скарбницю незвичайно щедрим даром: удова Мирона Левицького, канадка українського походження Галина Горюн-Левицька, передала музеєві в подарунок 120 полотен художників, чиї імена було вилучено з історії українського мистецтва. Після Митрополита Андрея Шептицького це перший такий щедрий дар від приватної особи для музею. Фахівці ж стверджують, що це ще й найбільший подарунок мистецтва Україні за всю історію її незалежности. Громадянка Канади Г. Левицька народилася на Волині, під Крем'янцем, де її батьки вчителювали. 10 січня 1944 18-річною дівчиною разом з мамою залишила Рівне. Згодом у Торонто, куди переїхала влітку 1950 року, Г. Левицька почала купувала праці мистців-українців. Жінка свідомо себе обмежила до україністики, оскільки ці митці творили за межами України, вони були заборонені, замовчувані або небажані на Батьківщині. Унікальна колекція складається зі 77 мистецьких робіт Мирона Левицького та ще 42 полотен відомих українських художників XX ст., які працювали в різних мистецьких течіях, напрямах і техніках. Експонуватимуть усю колекцію впродовж двох місяців що п'ять років, частково її покажуть в інших містах України. Важливо, що частина картин уже невдовзі ввійде до постійної музейної експозиції, коли відкриють залю „Мистецтво XX-XXI ст". *(„Львівська газета")*

Засудили акції комуністів

СИМФЕРОПІЛЬ. — Українська Народна партія (УНП) засудила комуністів, що прославляють Йосифа Сталіна, і вимагає від української влади заборонити діяльність Комуністичної партії України як посібника культу особи „ката всіх народів", – заявив 23 грудня довірена особа кандидата в президенти України Юрія Костенка Микола Борисенко. Так представник УНП відреагував на смолоскипний хід комуністів в Ялті та урочисті збори кримської КПУ та Союзу лівих сил з участю піонерів та врученням орденів на честь 130-річчя Й. Сталіна. За словами представника УНП, „Комуністична партія не тільки тягне країну назад, в радянське минуле, а й намагається брати приклад з Російської Федерації, відроджуючи культ особи Й. Саліна. Злиденність, голодомор, репресії, насильницьке переселення народів – ось неповний перелік злочинів Й. Сталіна. Неможливо виправдати потужність держави, яку він створив, якщо вона дісталася ціною мільйонів людських життів". *(„Майдан")*

В українській армії 13 відс. військових – жінки

КИЇВ. — В Україні близько 13 відс. військовослужбовців становлять жінки. Це один з найвищих показників у світі. Випереджають Україну тільки декілька країн, включно з Росією та США. А в таких розвинених країнах, як Велика Британія та Норвегія, цей показник становить відповідно 9 відс. та 7 відс. Про це повідомили 27 грудня у прес-службі Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту. Координатор „Програми рівних можливостей та прав жінок в Україні" Лариса Кобелянська зазначила, що дослідження, проведені Програмою рівних прав жінок та чоловіків в Україні, свідчать, що українське законодавство не має так багато прогалин щодо гендерного дисбалянсу, як вважається, натомість воно не завжди коректно і відповідально використовується, особливо на місцевому рівні. Вона також закликала продумати механізм проходження майбутніми держслужбовцями, яких призначають на керівні посади, вишколу з гендерних питань. Під час наради учасники торкнулися також питання гендерного бюджетування та необхідности перегляду клясифікатора професій на предмет допуску жінок до низки професій. *(УНІАН)*

Найвища народжуваність за всі роки незалежности

КИЇВ. — В Україні в 2009 році зареєстровано найбільший показник народжуваности за всі роки незалежности. Про це 23 грудня заявив міністер у справах сім'ї, молоді і спорту України Юрій Павленко. За підсумками року, народжуваність в Україні склала близько 530 тис. дітей (в той час, як торік – 510 тис. дітей). „Важливо, що міжнародні експерти визначили, що це є не випадковістю, а закономірним вислідом системної ефективної праці в даному напрямку державних органів влади, а також особистий вплив на політику народжуваности Президента України", – заявив Ю. Павленко. Він також відзначив, що зросла кількість сімей, в яких налічується двоє і троє дітей. Ю. Павленко також повідомив, що середній вік, коли жінки народжують змінився з 22 до 25 років. „Що цікаво, за 200 років ведення подібної статистики 2009 рік став єдиним поствисокосним роком, в якому зареєстрована народжуваність більша, ніж в році, який йому передував", – сказав він. *(„День")*

СБУ передала розсекречені матеріяли 1917 року

КИЇВ. — Служба безпеки України (СБУ) 23 грудня передала кримськотатарському меджлісові 601 копію розсекречених матеріялів з історії кримських татар. Провідник організації одержав від начальника кримського управління СБУ „величезний том" з переплетеними копіями Протоколів засідання кримського парляменту – Курултаю від 8 грудня 1917 року. „Буде розсекречено більш як 1,000 сторінок протоколів засідання розстріляних радянською владою членів Курултаю", – сказав голова меджлісу Мустафа Джемілєв. „Упродовж довгих років подібні документи тримались в суворій таємниці від громадськости, але сьогодні вони послужать як безцінні джерела для пізнання нашої трагічної історії", – заявили в прес-службі меджлісу. *(„День")*

Епіграф і надхнення нового роману О. Забужко

ЛЬВІВ. — Серед героїв нового роману Оксани Забужко „Музей покинутих секретів"— колишні в'язні тюрми „на Лонцького". „Хоч знати, що з нами? Чекай на нас" – цей напис 952 року з стіни камери львівської в'язниці КҐБ та ґестапо (тепер – Національного музею-меморіялу „Тюрма на Лонцького") став епіграфом і надхненням до нового роману О. Забужко, який письменниця презентувала 23 грудня. Як зазначила О. Забужко, новий роман – це родинна саґа трьох поколінь, події якої охоплюють період від 1940 років до весни 2004 року. О. Забужко, пишучи роман, відвідала також і саму тюрму „на Лонцького" у Львові. За часів першої радянської окупації протягом 1939-1941 років тут розміщувалися обласне управління НКВД, в'язничне відділення цього управління та в'язниця. Влітку 1941 року, на початку німецько-радянської війни, перед відступом радянської влади у в'язниці відбулися масові розстріли в'язнів. репресії якої пройшла ціла когорта діячів українського визвольного руху. У 1944-1953 роках тут були ув'язнені діячі ОУН та УПА, у 1960-1980-их – „шістдесятники". Тюрма „на Лонцького" як місце боротьби з противниками тоталітарного режиму використовувалася до його падіння в 1991 році і для тисяч українців стала символом тоталітаризму та окупації. *(„Майдан")*

Святкові вітання читачам „Свободи"

Від Посла України в США Олега Шамшура

Вельмишановна громадо!
Дорогі співвітчизники!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди веселих і радісних свят Різдва Христового і Нового Року, які дарують кожній людині світлу надію та сподівання на щасливе майбутнє.

Високо цінуємо внесок української громади США в розбудову демократичного процесу в Україні, сприяння у зміцненні міжнародного авторитету та рішучу підтримку її зовнішньополітичних пріоритетів. Завдяки нашим спільним зусиллям дедалі вагомішими стають кроки нашої суверенної держави.

Вірю, що конструктивний двосторонній діялог і надалі триватиме в дусі партнерства та взаєморозуміння. Нехай наша плідна співпраця стане надійною запорукою щасливого майбутнього Української держави.

Від усієї душі зичу Вам і Вашим рідним міцного здоров'я, щастя, добра, достатку та успіхів у всіх справах і починаннях.

Зі святом Вас!
Христос рождається! Славімо Його!

Щиро Ваш,
Олег Шамшур

Від Генерального консула України в Ню-Йорку

Шановні пані та панове, дорогі друзі!

Колектив Генерального консульства України в Ню-Йорку від щирого серця вітає вас, ваших близьких та рідних з Різдвом Христовим та Новим Роком! У ці передсвяткові дні хочемо подякувати вам за активну співпрацю протягом року, що минає, і висловити сподівання на розвиток плідних робочих та дружніх контактів у році наступному.

Бажаємо вам щастя й радости, віри і добробуту. Нехай чудесне Різдвяне свято принесе любов та гармонію у Вашу родину, щирість та відвертість у взаємини, а новий 2010 рік стане роком поступу та проґресу для всіх вас – людей доброї волі, які вболівають за нашу Батьківщину і роблять добрі та праведні справи для відродження Української нації і ствердження Української держави.

Нехай Вам щастить і таланить в усьому!
Світлих і радісних свят!

З повагою,
Сергій Погорельцев,
Генеральний консул України в Ню-Йорку

Від Світової Федерації Українських Жіночих Організацій

З нагоди Різдва Христового та Нового 2010 року Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) сердечно вітає увесь народ України, єрархів українських Церков, Президента та уряд України, голів та членів жіночих організацій, провідників і членів українських організацій, дорогих читачів „Свободи".

СФУЖО бажає усім наснаги на здійснення важливих справ для добра людства, а також, щоб у Вашій хаті завжди панували добробут і злагода, мир і спокій, щоб назавжди оселилися здоров'я і довголіття, успіх та радість. Хай здійсняться усі Ваші мрії, надії і сподівання. Дай Боже народові у мирі перебороти усякі труднощі та негаразди, а тоді в злагоді розбудувати багату, квітучу, могутню державу – Україну!

Веселих Свят!
Христос Рождається!
Славімо Його!

За Управу СФУЖО:
Марія Шкамбара,
голова

„Зрозуміймо, ким ми є...

(Закінчення зі стор. 1)

– втілився, прийняв людську природу, став одним із нас. Його народження показало, що людська природа і все, що довкола неї, є настільки добрими, що Божий Син, через якого все сталося і без якого ніщо не сталося (пор. Ів. 1, 5), своїм приходом ще раз підтвердив, що все, що Бог сотворив, є добрим, навіть дуже добрим (пор. Бут. 1, 4. 12. 18. 31). Своїм хрещенням Він освятив води і весь світ, а своєю смертю подолав смерть, – те, чого всі люди найбільше бояться. Своїм життям, своїм навчанням і своєю діяльністю Він показав, хто насправді є Паном і Володарем Всесвіту, „все бо від Нього, через Нього і для Нього. Йому слава навіки" (Рим. 11, 36). Ми, дорогі у Христі, стоячи біля Ісусових ясел у цей святковий час, повинні скласти Богові велику подяку, бо все, що ми маємо – життя, довкілля, наше спасіння – є Божим даром для нас.

Вітаю вас з цим великим святом і бажаю, щоб ми раз і назавжди зрозуміли, ким ми є в Божих очах. Ми – улюблені діти, щедро обдаровані, які, зі свого боку, повинні своєму Творцеві, своєму Небесному Отцеві і новонародженому Ісусові Христові, нашому Господеві і Спасителеві, повсякчасно дякувати і прагнути шанувати все те, що предобрий Бог для нас чинить. У цей святий час старaймося збагнути, що усвідомлення правди, що все, що від Бога походить, є добрим, є вже саме в собі ще одним великим даром Пресвятого Всевишнього Бога.

З Різдвом Христовим щиро вас вітаю, бути свідомими Божої любови й вдячними за неї від душі бажаю!

† ЛЮБОМИР

Різдво Христове – джерело...

(Закінчення зі стор. 1)

Ось і знову яскраве світло зорі веде нас до Вифлеєму! Знову наші серця духовно піднесені та сповнені ангельським співом: „Слава Богу в вишніх. Мир людям доброї волі".

Знову пастухи біжать від своїх овець, мудреці поспішають зі своїх далеких країв, і разом з ними ми стаємо на коліна та з подивом споглядаємо Бога, котрий сходить з небес, щоб обійняти Дитя, котре спочиває в обіймах своєї Матері в печері. Він спустив духовну драбину небес для спасіння людства та веде нас догори тією драбиною до вічности, до духовного життя з нашим Творцем – нашим Господом, що об'явився нам. Святий Афанасій описує цю подію такими словами: „Слово стало тілом для того, щоб спроможити людство сприйняти Божество. Він став убогим для того, щоб ми, через Його убогість, стали багатими!".

Світ, в якому ми сьогодні живемо, намагається відвернути наш погляд від Різдва Христового – коли повнота Божества зближається з повнотою людства – та звертає той погляд тільки на те, що тимчасове, матеріяльне, фізичне.

Справді є досить проблем сьогодні, проте, світло Вифлеєму раз і назавжди переконує, що існує надія, спасіння, є рятівна духовна ласка для кожного, хто визнає Господа Бога, котрий прийшов на світ, щоб знищити темноту диявола, та обіцяє нам Царство Небесне.

Так, зло продовжує діяти навколо нас – є злочини, є ті, що готові сіяти зерно роз'єднання, точаться війни, є люди, котрі, позбувшись своєї людяности, покидають побитих та поранених на узбіччі дороги. Проте, ми, котрі є вибрані, котрих, згідно зі словами св. Апостола Петра, покликано до царського священства, повинні бути добрими самарянами, і ласкою Божою повинні уздоровлювати рани гордости, жалюгідности та ненависти, котрі заподіяні злом.

Ми покликані віддзеркалювати світло Доброї Новини у світі, котрий наданий нам в опіку самим Всемогутнім Богом. Жоден з періодів історії не потребував стільки проповідування Євангелія Христового, як сьогоднішнє середовище, в якому людина найбільше вдається до непослуху та іґнорування всього того, що ми називаємо святим – заповідей Господніх! Хто ж тепер дивиться вгору, очікуючи Бога, котрий сходить з небес? Хто відверто тепер прислухається до ангельського співу та плачу Дитяти?

Вифлеємська Зоря була проводирем для наших пращурів, котрі понад тисячу років тому в Україні, як і інші народи, визнали новонароджене Дитя Христом.

З свята Різдва Христового наші пращурі набирались сили духу перемагати зло, витримувати переслідування та важкі переживання земного життя. Прикладом цього є чудові милозвучні колядки, переспів котрих звучав з села до села – колядки, котрі співом обіймаючи тисячі церков, котрі були збудовані нашими Боголюбивими предками.

Ми, Ваші ієрархи, котрі одягнені ласкою Божою, молимось, щоб новонароджений Христос знайшов Свій шлях до Ваших душ. Нехай тільки добро, що закарбоване в серці людини, буде прославлене. Нехай ми, наслідуючи мудреців, обдаруємо Христа золотом Віри, миром Надія та ладаном Любови.

Нехай благословенний дух Різдва Христового, радість та красота, любов і надія, а перед усім – тверда віра перебувають між нами, щоб ми щиро та з сердечною подякою Всемогутньому Богові виголошували:

Христос Народився!
Славімо Його!

†Константин,
Митрополит УПЦ в США і діяспорі;
†Іван,
Митрополит УПЦ в Канаді;
†Антоній,
Архиєпископ УПЦ в США;
†Іоан,
Архиєпископ УПЦ в діяспорі;
†Юрій,
Архиєпископ УПЦ в Канаді;
†Єремія,
Архиєпископ Південно-Американської Єпархії Української Православної Церкви;
†Іларіон,
Єпископ УПЦ в Канаді;
†Андрій,
Єпископ УПЦ в Канаді;
†Даниїл,
Єпископ УПЦ в США.

Фундація ім. І. Багряного...

(Закінчення зі стор. 1)

та у форматі PDF, котрий добре підходить для завантажень. Доступні для читання також альманахи за 1903, 1915, 1996-2008 роки і „Веселка" за 1954-1965 і 1994 роки. З часом всі числа „Свободи", яка почала виходити у 1893 році, будуть доступними на мережі, як і річні альманахи УНСоюзу і числа дитячого журналу „Веселка" (1954-1995)

На сторінці „Українського Тижневика" (www.ukrweekly.com) читачі вже можуть читати у форматі PDF всі числа газети, видані від початку заснування газети у 1933 році. Числа у форматі Flash, що найкраще надається до читання на екрані, – у процесі виготовлення. На мережі „Українського Тижневика" є також двотомник вибраних найважливіших матеріялів, друкованих на сторінках газети від 1933 до 2000 року, під заголовком „Український Тижневик-2000", і хронологічний вибір статтей, що вказують на шлях до незалежности України, як і перших 10 років незалежности, під заголовком „Україна живе!".

Спонзорами проєкту цифрових записів архівів „Свободи" та „Українського Тижневика" були: Товариство ім. Шевченка в США (15 тис. дол.), Нюйоркська федеральна кредитова спілка „Самопоміч" (50 тис. дол.), Фундація „Спадщина" 1-го Щадничого Федерального Банку (5,000 дол.), Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка (УАФКС) „Самопоміч" з осідком в Чикаґо (10,000 дол.) і (10,000 дол.) від доброчинця, якого бажанням є залишитися анонімним. „Свобода" і „Український Тижневик" шукають додаткових жертводавців — на цей амбітний та важливий проєкт записів архіву обидвох видань.

Пожертви, більші чи менші, можна висилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly, 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054. Пожертви можна відраховувати від податку, а чеки виписувати на Ukrainian National Foundation (Доброчинна гілка УНС) з зазначенням „Digital Archives Project". За додатковими інформаціями можна телефонувати на число 973-292-9800, додатковий – 3049.

АМЕРИКА І СВІТ

Сенат США схвалив законопроєкт про реформу охорони здоров'я

ВАШІНҐТОН. — Сенат Конґресу США 24 грудня схвалив історичного значення законопроєкт про реформу охорони здоров'я, що передбачає поширення медичного забезпечення на 30 млн. американців, які тепер позбавлені такої можливости. Сенатори схвалили законопроєкт 60 голосами. „Проти" проголосувало 39 осіб, які становлять республіканську меншість в Сенаті. Ще до того, як цей документ набуде силу закону, Сенат і Палата Представників Конґресу мають узгодити свої окремі версії цього законопроєкту, що відрізняються у кількох пунктах, а це потребуватиме деякого часу. В додаток до того, що медичним забезпеченням буде охоплена більша кількість американців, законопроєкт передбачає заборонити забезпеченевим компаніям відмовляти у послугах людям з наявністю попередніх медичних проблем. Президент Барак Обама і його колеґи-демократи зробили реформу охорони здоров'я першочерговою справою своєї законодавчої політики. Республіканці наполягають, що перебрання урядом під свою опіку системи охорони здоров'я обійдеться занадто дорого. Провідник більшости в Сенаті демократ Гарі Рід з штату Невада назвав вислід голосування перемогою, наголосивши при цьому, „що це є підтвердженням того, що спроможність жити (в Америці) здоровим життям – не привілей, а право". Ще до початку голосування провідник меншости в Сенаті Міч МакКонел з штату Кентакі заявив, що його колеґи-республіканці працюватимуть наполеглив, щоб не допустити того, щоб законопроєкт про реформу охорони здоров'я став законом. „Битва не завершена", – додав він. Тим часом Президент Б. Обама сказав, що він дуже „задоволений" зі законопроєкту, який містить у собі 95 відс. бажаних для нього елементів.*(„Голос Америки")*

Підтверджено інформацію про загибель опозиціонерів

ТЕГРАН, Іран. — Іранська поліція 28 грудня підтвердила інформацію про смерть чотирьох демонстрантів у Теграні. Факт загибелі ще чотирьох осіб в Табризі, про що заявляла опозиція, влада поки не підтверджує. При цьому правоохоронці не вбачають за собою провини у загибелі опозиціонерів. Як заявив шеф поліції іранської столиці Ахмад-Реза Радан, один учасник заворушень загинув, впавши з мосту, двоє стали жертвами дорожно-транспортних пригод , і лише один був убитий з вогнепальної зброї. А. Р. Радан підкреслив, що при розгоні демонстрантів поліцейські не використовували вогнепальну зброю, у зв'язку з чим загибель людини від кулі здається йому підозрілою. З його слів, розпочато розслідування цього злочину. Голова поліції Теграну додав, що 27 грудня в іранській столиці було заарештовано понад 300 осіб. Щоб розігнати акції протесту в центрі Теграну, поліція відкрила вогонь по демонстрантах, у висліді чого загинули чотири особи, серед яких – племінник провідника опозиції Світ Госейн Мусаві. Він помер у лікарні від поранення серця. Очевидці повідомляють, що під час недільних протестів поліцейські також застосовували сльозогінний газ і кийки в намаганнях розігнати демонстрантів, які скандували „Смерть диктаторові!". Заворушення було найсерйознішим у Тегерані з часу віч та сутичок, які відбулися після оскаржуваних червневих президентських виборів. *(„Кореспондент", „Голос Америки")*

Американець виграв справу про опікунство над сином

РІО-де-ЖЕНЕЙРО, Бразилія. — Верховний суд Бразилії 24 грудня присудив право на опікунство над дев'ятирічним хлопчиком його американському батькові. Так закінчилися п'ять років судової тяганини між Дейвидом Ґолдманом з Ню-Джерзі та бразильськими родичами його колишньої дружини, яка забрала його сина Шона з собою у 2004 році, повернувшись до Бразилії, а минулого року померла під час пологів. З того часу Шоном опікувалися батьки його мами. Його бабуся наполягає, що за бразильською традицією після смерти матері вона має виховувати дитину. Згідно з американським законодавством, біологічні батьки у відсутності заборони суду мають першочергове право опікунства. Через інтерв'ю з пресою Д. Ґолдман намагається запевнити родичів своєї колишньої дружини, що не буде перешкоджати їхньому спілкуванню з онуком. Ця справа порушувалася на найвищому рівні – під час переговорів між президентами США та Бразилії. Уряди обох країн визнали право Д. Ґолдмана виховувати Шона. Також, згідно з Гааґською конвенцією, яку підписали обидві країни, рішення щодо опікунства приймаються за законами країни, де дитина народилася. У даному випадку – США. *(„Голос Америки")*

У Ємені заарештували 29 членів „Аль-Кайди"

САНА, Ємен. — 29 бойовиків „Аль-Кайди" заарештовано в Ємені. Влада переслідує й інших. Зокрема голова національних сил безпеки Алі Мухамед аль-Ансі повідомив 29 грудня, що затримані плянували напади на урядові та інші державні установи, а також посольство Великої Британії в Сані. Слід зазначити, що останнім часом Ємен активізував боротьбу з бойовиками „Аль-Кайди". Минулого тижня в результаті авіоудару були знищені 34 терористи. Головний редактор газети „The Yemen Post" Гакім Альмашарі заявив у своїй статті: „Я назвав 2009 рік кривавим роком... Ніхто б ніколи не подумав, що Ємен досягне такого стану, як сьогодні. Проживши в Ємені понад 10 років, я вірив, що такі щиросердні люди, як єменці, повинні мати кращі можливості й вибір у житті. Понад 12,000 людей загинули в 2009 році через війни, демонстрації, напади та з інших причин насильницького характеру". Серед усього іншого владі Ємену доводиться також боротися проти шиїтських повстанців на півночі й сепаратистів на півдні країни. Приміром, 28 грудня було знищено 13 високопоставлених шиїтських повстанців. *(„День")*

У США розслідують спробу теракту в літаку

ВАШІНҐТОН. — Ніґерійця, якого підозрюють у зв'язках з „Аль-Кайдою", допитують у США після того, як він 26 грудня намагався вчинити терористичний акт на літаку, який летів з Амстердаму в Америку. 23-річний чоловік намагався підірвати якийсь вибуховий пристрій, коли літак наблизився до Дітройту. Літак приземлився безпечно – після того, як пасажири й екіпаж затримали чоловіка. Ніхто з 278 пасажирів та 11 членів екіпажу не постраждав. Посадовці описують вибуховий пристрій як суміш порошку і рідини. Він не вибухнув. Президент Барак Обама наказав підсилити безпеку авіолетів. Речник Білого Дому Біл Бертон сказав, що Президент спостерігає за ситуацією. Ніґерієць, ім'я якого подається як Абдул Мудалад, отримав опіки третього ступеня, за словами конґресмена, члена Комітету внутрішньої безпеки Палати Представників Пітера Кінґа. Ім'я підозрюваного було в базі даних під графою „суттєвий зв'язок з тероризмом", проте не в списку тих, кого заборонено допускати до літаків, сказав П. Кінґ. Підозрюваний нібито сказав слідчим, що має зв'язки з „Аль-Кайдою" і отримав вибухівку в Ємені. *(Бі-Бі-Сі)*

Напад на Папу Римського

ВАТИКАН. — Папа Бенедикт XVI відзначив свято Різдвяною Службою у соборі Святого Петра. На початку служби стався випадок, коли жінка, присутня серед віруючих, стрибнула через загорожу і збила з ніг Папу та одного з кардиналів під час процесії. Кардинала з переломом ноги забрали до лікарні, а 82-річний Папа Бенедикт підвівся і таки зміг провести Службу Божу. Кореспонденти кажуть, що це найбільш серйозне порушення безпеки у Ватикані останніх років. 25 грудня у Ватикані Папа оголосив традиційне різдвяне послання „Містові (Римові) і світові". Незважаючи на нічний випадок, Святіший отець з'явився перед вірними у доброму здоров'ї і своє звернення оприлюднив вчасно опівдні. Звертаючись до усіх мешканців міста Риму та людей усього світу, Папа сказав: „Навіть сьогодні для всього людства, що переживає важку економічну кризу, але передусім кризу моральну, Церква разом з пастухами повторює: ходімо до Віфлеєму, там віднайдемо нашу надію!". Завершуючи звернення „Містові і світові", Папа побажав щасливого Різдва усім вірним, промовивши привітання 65 мовами. На площі Святого Петра його вітала численна юрба вірян з синьо-жовтими стрічками. Бенедикт XVI промовив українською: „Веселих свят! З Різдвом Христовим і Новим роком"! *(Бі-Бі-Сі, „Львівська газета")*

Пекін розчарований реакцією Лондону на страту британця

ПЕКІН. — Китай „засмучений і розчарований" заявами британського прем'єр-міністра Ґордона Бравна стосовно страти наркоторговця з Лондону. З такою заявою 29 грудня виступила офіційний представник Міністерства закордонних справ Китайської народної республіки (КНР) Цзян Юй. Жителя Лондону, 53-річного Акмаля Шайха було затримано з чотирма кілограмами героїни в 2007 році у місті Урумчі на північному заході Китаю. Його родичі та захист наполягали на тому, що британець страждає психічним захворюванням, і його втягнуло в перевезення наркотиків, не усвідомлюючи того, злочинне угруповання. Китайська сторона, в свою чергу, заявляла, що свідоцтва про душевну хворобу А. Шайха є „недостатніми". Цзян Юй підкреслила, що суд над британцем відбувся згідно з законом, і що кожен чужоземець, котрий здійснив подібний злочин, рівний перед китайським законом, незалежно від національности. Раніше того ж дня Ґ. Бравн рішуче засудив страту в КНР душевнохворого британця. „Я засуджую страту А. Шайха у найбільш рішучій формі. Я вражений і розчарований тим, що наші постійні прохання про милосердя не знайшли відгуку", — зазначалося в заяві британського прем'єра. Верховний суд Китаю, який 21 грудня відхилив прохання про помилування А. Шайха, 28 грудня затвердив смертний вирок стосовно 53-річного британця. Страта мала відбутися протягом 24 годин. Західні засоби масової інформації вже повідомили про виконання вироку. А. Шайх став першим европейцем, страченим у Китаї за минуле півстоліття. *(„Кореспондент")*

Україна передала Єгиптові новий літак Ан-74

КАЇР, Єгипет. — Україна передала Єгиптові новий літак АН-74Т-200А, виготовлений на Харківському державному авіяційному виробничому підприємстві. Машина прибула до Каїру. Згідно з раніше укладеним контрактом, українська сторона надасть найближчим часом третій літак цієї моделі. В урочистій церемонії передання 22 грудня брали участь керівники Міністерства оборони Єгипту, а також українська делеґація на чолі з директором харківського підприємства Анатолієм Мяліцею. Єгипетська сторона високо оцінює технічні характеристики даного літака і плянує замовити ще близько 20 машин цієї моделі. Харківське підприємство у 2003 році виграло тендер в Єгипті на постачання дев'яти літаків для силових відомств. У вересні 2005 року підприємство доставило до Єгипту першу машину. Через фінансові труднощі терміни виконання контракту зсунулися. *(„Майдан")*

Генеральний секретар НАТО пообіцяв підтримку Афганістанові

КАБУЛ, Афганістан. — Війська НАТО залишатимуться в Афганістані до того часу, доки уряд цієї країни та військові не будуть готові перебрати на себе відповідальність за безпеку в країні. Про це заявив 22 грудня Генеральний секретар НАТО Андерс Расмусен під час свого дводенного перебування в Афганістані. Він пообіцяв, що у 2010 році НАТО буде звертати більше уваги на захист населення країни та проєктах щодо відбудови Афганістану. А. Расмусен також привітав Г. Карзая з призначенням нового кабінету. *(„Голос Америки")*

„Сенс земного...

(Закінчення зі стор. 1)

мійте народи і покоряйтеся, бо з нами Бог!". Ці слова обнадійливо звучать у наш час, коли всі християнські народи переживають так звану фінансову кризу.

В Україні до цієї всесвітньої біди додалися внутрішні проблеми. В цих умовах в нас, християн, слова пророка Ісайї: „З нами Бог!" – вселяють незборимy надію і тверду віру, що все, що стається в світі з кожним народом і з кожною людиною, відбувається для нашого спасіння, задля нашої користи. Бог не тільки карає за гріхи, але й милує. І навіть коли Він карає, то робить це з любов'ю, заради нашого спасіння і вічного життя.

Всілякий гріх перемагається стражданнями. Тому Спаситель наш Ісус Христос перетерпів страждання на хресті, щоб нашу людську природу очистити від гріха. Він взяв на Себе гріхи всього світу. Але для того, щоб перетерпіти страждання і перемогти гріх, треба було Синові Божому мати людську природу, а її можна було прийняти через народження від Пресвятої Діви. В цьому і полягає значення Різдва Христового. Без страждань не відбулося б відкуплення гріха; а страждань не могло бути без втілення, тобто без Різдва.

Оскільки ми, християни, носимо на собі ім'я Христа, то й повинні уподібнюватися Йому в усьому, у тому числі і в подоланні гріха через страждання, як в собі особисто, так і в суспільстві. Тому, коли ми не боремося зі своїми власними гріхами, Господь посилає нам хвороби, страждання і всілякі біди, щоб ми терпінням перемагали наші гріхи. Ісус Христос сказав: „Терпінням вашим спасайте душі ваші" (Лк. 21, 19).

Церква закликає вірних до терпіння в стражданнях. Але сенс земного життя полягає не в терпінні, а в праведності і благочесті. Що таке праведність? Це властивість життя людини, коли вона свято шанує права інших і постійно виконує покладені на неї обов'язки щодо ближніх. Праведним називається той, хто віддає кожному своє, хто виконує свої обов'язки.

Христос Спаситель приніс на землю мир: мир з Богом, мир душевний. Тому під час Його народження ангели співали: „Слава в вишніх Богу і на землі мир, в людях благовоління!" (Лк. 2, 14).

Виходячи з цього, Церква навчає, що душевний мир християнина повинен ґрунтуватися не на багатстві, а на любові та благочесті. Заповіді Божі слід виконувати з любови до людей, і це, любов'ю пройняте виконання, дає душевний мир і відраду. Коли людина виконує свої обов'язки, спонукувана любов'ю, в той момент вона вже не прагне до власної вигоди. Якщо такій людині відповідають на добро злом, вона не втрачає через це душевного миру, бо творила добро з добрими намірами: з любови до Бога, з любови до людини, з любови до благочестя і до правди. У такому випадку добро завжди залишається добром, і мета його досягається навіть тоді, коли на добро відповідають злом.

Тільки та праведність, в основі якої любов, має моральну вартість і може бути названа міцною. Вона прихиляє до себе Духа Святого. А Дух Святий занепале поповнить, немічне вилікує та дасть душі мир і радість, які ніщо ніколи не може порушити.

Цього святкового дня сердечно вітаю Вас, дорогі браття і сестри, та всіх християн України, і серед них – віруючих УПЦ Московського патріярхату, з Різдвом Христовим і Новим роком. Поздоровляю зі святом і наших земляків – українців, розсіяних по всьому світу: в Америці і Канаді, в Европі і Австралії, які люблять свою Батьківщину і дбають про Українську державу. Вітаю з Різдвом Христовим Президента України Віктора Ющенка, Верховну Раду, Український уряд і Збройні сили України.

У це велике свято Різдва Христового подякуймо Богові за всі Його милості до нас, за радості і скорботи. Будемо благати Христа Спасителя, щоб Він благословив нашу Українську державу в Новому 2010 році, весь український народ, дарував нам мир, злагоду, єдність і здоровий глузд, щоб ми керувалися в житті любов'ю до Бога, до ближніх і до України, ходили дорогами правди і не збочували на криві шляхи. Нехай проміння Різдвяної зірки осяє наші душі й серця світлом правди, миру і любови!

Христос народився, славімо Його!

†ФІЛАРЕТ

„Господь пропонує...

(Закінчення зі стор. 1)

мовну радість від Божої щедрости. Ця радість знаходить своїх адресатів, вона може стати і Вашою, якщо послухаєте Слово благовістя простим і щирим серцем. Не традиція і не подарунки є головним у щорічному Різдві.

Наша радість походить не від свята чи святкування, а Сам Ісус Христос є нашою радістю. Він забрав наші провини, сльози і безнадійність. В Ісусі Христі – сенс життя, бажання жити та справжня свобода. Свобода від невір'я, зажерливости та самоцентризму.

В очах багатьох людей Бог є маленьким, а людина – великою. Та від цього мало задоволення і радости, бо це дешева велич. Господь прийшов у світ, умалившись до бідної дитини, і цим показав, як можна стати справді великим і славним у Бозі.

Неупереджений погляд на життя і вчення Христа викликає довіру до Нього та народжує переконання, що подібного Йому немає. Дух Святий, силою якого було здійснене чудо Різдва, і сьогодні народжує віру в серцях людей.

Хоча велика радість заповідана усім людям, реалізується вона через особистий досвід. Щира віра зробить цю радість Вашою. Поділимося ж великою радістю з тими, хто її не має, і об'єднаймося у великий хор щасливих і радісних Його поклонників!

Щиро вітаємо уряд України, наш народ на Батьківщині та в діяспорі та всім бажаємо Веселих Свят Різдва Христового та Богом благословенного 2010 року

Христос Народився! Славімо Його!

Провід ВЄББ, пастори:
Іван Ковальчук, Микола Бікман, Володимир Вільчиця, Йосафат Іваськів, Василь Кравчук, Олексій Шолька, Дмитро Логін і Михайло Якубович.

Відкритий лист до колеґ – учасників Руху опору у Східній Европі та до наших партнерів в Европі Західній

Мирослав Маринович,
член-засновник Української Гельсінкської Групи, багатолітній в'язень совєтських концтаборів.

Цей лист, що його я пишу у 20-ту річницю падіння Берлінської стіни, є листом протесту проти зведення нових стін в Европі. Його ж я пишу у 20-ту річницю найбільшої слави польської „Солідарности", тому він є водночас проханням про солідарність.

За кордон я активно виїжджаю з 1990 року і встиг побувати у 30 країнах світу (у багатьох з них – по кільканадцять разів). За весь цей час я жодного разу не порушив візового режиму. У моїй візовій „історії" є й п'ятилітня американська багаторазова віза, дворічна шенґенська віза, видана Францією, а також близько 20 шенґенських віз, виданих Голяндією, Німеччиною, Італією та іншими країнами цієї зони. Вся ця інформація, яка стосується шенґенської зони, є у відповідній комп'ютерній базі даних. Чого там, на жаль, немає, так це міри душевних сил, які були витрачені на долання щораз більших процедурних обмежень і перешкод.

На початку 2009 року Консулят Республіки Польща у Львові, відповідаючи на прохання варшавського журналу „Вєньзь" видати мені річну шенґенську візу, оформив мені її тривалістю пів року. А восени цей самий Консулят на запрошення цієї ж інституції уже точніше вирахував тривалість періоду, упродовж якого країни шенґенської зони вважатимуть допустимою мою присутність на їхній території, і цей термін склав 1 місяць і 13 днів. Якби візу було видано на місяць і 14 днів, це вже було б для них небезпечно...

Щиро признаюся: оці 13 днів виявилися тією останньою краплею, яка переповнила чашу мого терпіння. Це нагадало мені, як недавно моєму українському колезі-історикові Посольство Німеччини, наче знущаючись, видало багаторазову шенґенську візу... на три дні!

Приниження, якому піддає нас, українських гуманітаріїв, шенґенська бюрократія, починає нагадувати ті зразки приниження, якими так насолоджувалася бюрократія комуністична. Маючи невідкличні зобов'язання перед польськими колеґами, я не міг вдатися до протесту раніше. Сьогодні, коли мої зобов'язання виконані, я на це зважився.

Я усвідомлюю, що безвідповідальна поведінка політичних провідників України призвела до значного падіння її авторитету у світі, що позначається і на ставленні европейців до простих її громадян. Я визнаю також, що мої краяни задля можливости виїхати за кордон часто ідуть на велике самоприниження і створюють значні проблеми европейським чиновникам. Мені соромно і за одне, і за друге. Проте я також знаю, що народ, якого системно принижують, втрачає здатність піднятися до висоти відповідальної свободи. Я надто люблю свій народ, щоб з цим змиритися.

Мені зрозуміло також, що дешева робоча сила, хоч і з вигодою використовувана на европейських ринках праці для виконання непопулярних робіт, створює все-таки поважні проблеми. Це служить для европейських урядів серйозним арґументом, щоб щораз більше опускати невидиму завісу. Проте чи не було колись певних арґументів у комуністичної сторони, які спонукали їх закривати кордони? Звичайно ж, було. Однак, відповідь демократичної Европи була однозначною: питання відкритости кордонів і міжлюдських контактів є питанням прав і гідности людини, яке стоїть понад політичними, ідеологічними чи економічними резонами.

Свій протест я спрямовую не до Консуляту Польщі як такого, оскільки розумію, що він мусить виконувати свої шенґенські зобов'язання. Я також не хочу більше шукати зв'язків, які полегшили б отримання візи мені особисто. Натомість я звертаю увагу читачів на знаменний факт: якщо через згадані приниження доводиться проходити мені, кавалерові Ордена Республіки Польща „За заслуги", а також багатолітньому партнерові Посольства Польщі в Києві й польського Консуляту у Львові, то що тоді говорити про „простих" українців?

Під час свого ув'язнення, щоб висловити протест, я не раз оголошував голодівки. Нинішня ситуація штовхає мене майже до цього самого: на знак свого протесту проти візових обмежень, супротивних духові єдиної Европи, я зрікаюся поїздок у країни шенґенської зони терміном на один рік (при цьому я наперед прошу вибачення у моральних богословів світу, що не зможу виступити перед ними на конференції у Тренто в Італії, як плянувалося на липень 2010 року).

Я усвідомлюю, що мій протест можна саркастично окреслити майже солженіцинською фразою „буцалось теля з дубом", а тому звертаюся до вас, колеґи по боротьбі за гідність людини, з проханням про солідарність. Вочевидь ідеться не про солідарність у „візовому голодуванні", а лише про солідарність у тискові на европейську бюрократію, яка за частоколом параграфів перестає бачити живу людину.

Свого часу система европейської безпеки, репрезентована Організацією безпеки і оборони в Европі та її Гельсінкською угодою, відкривала кордони Европи і сприяла міжлюдським контактам. Я гордився такою Европою і вдячний їй, що вона покликала мене до боротьби за права людини.

Сьогоднішня чиновницька Европа, виглядає, творить таку систему безпеки, в якій постають нові „залізні куртини" і якій підпорядковуються базові европейські цінності. В результаті шенґенська Европа починає нагадувати давній Рим, що, втративши свою душу, марно намагався забезпечити собі безпеку від настирливих варварів. Щоб побачити, чим обернулася така система безпеки, досить вийти на „Via dei Fori Imperiali"...

5 грудня 2009 року

На порозі 2010 року

Наближення Нового року – це не просто переддень нових 12 місяців. Усе набагато складніше: це – ворота, які ведуть в нове життя, сповнене тих самих чудес, в які ми вже й не віримо. Проте найбільше на сучасні атрибути цього свята вплинули китайці. Це вони передали нам свій календар, який представляє рік у вигляді 12 тварин. Новий 2010 рік – це рік тигра. Тигр завжди йде вперед, зневажає умовності, консерватизм розуму. Тигр – знак незвичайної дії, несподіваних ситуацій і виняткової долі. Це рік видатних особистостей і битви сильних людських амбіцій, рік досягнень і випробувань на міцність всього життя.

На порозі нового року люди пригадують пережите – найважливіші світові події і тенденції, на які був багатий рік, що минає. Прихід до влади першого чорношкірого Президента США Барака Обами, який відразу ж став лавреатом Нобелівської премії миру, вступ в силу фактичної конституції Європейського – Лісабонського договору, новий курс НАТО на чолі з новим провідником Андерсом Фог Расмусеном, трагічні катастрофи і нескінченне протистояння між Росією і Україною.

Якщо припустити правдивість прогнозів, пов'язаних з роком тигра, то вже з січня в Україні почнеться протистояння „видатних особистостей" і „битва сильних людських амбіцій". Зрозуміло, на виборах президента України. Політологи вважають, що провідними учасниками цієї „битви" стануть Юлія Тимошенко і Віктор Янукович. Обом не бракує особистих амбіцій, котрі перевищують зацікавлення долею України, її національним самоутвердженням. Це й не дивно. Політиків, серед яких переважали представники лівих течій, змінює нове покоління підприємців, для яких провідним мотивом політичної кар'єри служить „бізнес", змагання за владу, впливи і гроші. За молодою мільйонеркою підтюпцем біжить і навіть випереджує її представник тієї групи, яка не встигла вхопити щось в часи „прихватизації" і тепер має надію надолужити прогаяне. Найняті ними соціологи день-у-день видають пресі висліди невідомо де проведених опитувань на користь „своїх" кандидатів.

Більш поміркованi і віддані українській ідеї політики і виборці загалом усе більше переконуються, що не буде кращого президента, ніж нині діючий, оскільки ні його українське походження, ні його українське наставлення не викликають сумнівів.

Бурхливий час виборів мине швидко, і населення знову постане перед безліччю проблем, на розв'язання яких немає ні фондів, ні засобів. Швидкий на обіцянки нинішній уряд призвів до великих державних боргів, до відмови закордону у кредитах, до сумнівних угод з північним сусідом щодо енерґетичних ресурсів. Життя в Україні у новому році буде нелегким, коштовним, дратівливим.

Але не все втрачено. В грудні закінчилося всенародне обговорення проєкту нової Конституції України, який передбачає вдосконалення конституційних основ держави, подальші позитивні перетворення в Україні та її європейський вибір, створення ефективної системи державного управління. Якщо Верховна Рада впродовж 100 днів не прийме проєкт нової Конституції, вона буде розпущена. І знову почнеться час „несподіваних ситуацій". Уже в новому році.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

СІЧЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Коли почала виходити газета „Діло"...

1 січня 1880 року було видано друком у Львові перше число газети „Діло", яка виходила до початку Другої світової війни. Це був провідний часопис Галичини, її перший, найстаріший і впродовж багатьох років єдиний щоденник, офіційний орган Українського національно-демократичного об'єднання (УНДО). На початку 1920-их років у зв'язку з цензурними переслідуваннями видання часто змінювало назву: „Громадська думка", „Українська думка", „Український вістник", „Громадський вістник", „Свобода".

ДІЛО

DIŁO

Чому дотепер не зібрався Райхстаг?

Відповідь Гітлера британському урядові.

Заява Чемберлена

Евакуація більших міст у західній Італії

Перша сторінка одного з останніх чисел газети „Діло" від 31 серпня 1939 року.

Газета у різні часи мала різну періодичність – двічі і тричі на тиждень, а з 1888 року стала щоденною. Першим редактором був Володимир Барвінський – громадський діяч, історик, соціолог, письменник, перекладач. Він працював і мешкав у редакції. Життя В. Барвінського обірвалося 3 лютого 1883 року, коли йому було 33 роки. Передчасний відхід сколихнув увесь Львів. На його смерть відгукнулися найвизначніші галицькі поети того часу Іван Франко та Кирило Устиянович. В. Барвінського поховали на центральній алеї Личаківського цвинтаря.

З часу своєї появи „Діло" відстоювало ідеологію народовецького руху, який виник на ґрунті ідей національного відродження і зформувався під впливом творчости Тараса Шевченка, Пантелеймона Куліша і Миколи Костомарова, на противагу консервативній політичній течії — москвофільству. Народовці виступали за єдність всіх українських земель та розвиток єдиної української мови, проводили значну культурницьку працю ліберального напряму. До народовців належали переважно представники української інтеліґенції – письменники, вчителі, лікарі, юристи, студенти. Вони організували студентські та учнівські громади у навчальних закладах, в яких їх учасники вивчали українську літературу та історію, збирали етнографічний і фольклорний матеріял, влаштовували літературні вечори і концерти. Народовці організували Товариство ім. Шевченка.

Газета „Діло" з 1925 року стала органом УНДО. У той час вона пильно стежила за життям в підрадянській Україні і постійно виступала з викривальними публікаціями. До таких належать численні матеріяли про Голодомор 1932-1933 років. Головним джерелом вісток про Голодомор стали розповіді втікачів з СРСР. Коли СРСР посилив заслони на кордонах, газета стала брати відомості з недомовлень офіційних чинників.

Важливою темою стало надання допомоги голодуючим, яку з Польщі можна було надати через приватну фірму у Варшаві, або шляхом оплати продовольства через „Торгсін". Газета досліджувала реальність такої допомоги, викривала брехливість Москви. Основним організатором антирадянських виступів у газеті був Український громадський комітет рятунку України. Газета стала також організатором численних акцій протесту проти знущань Москви над населенням України.

Зрозуміло, що у 1939 році комуністична влада, з'явившись у Львові, негайно заборонила газету „Діло".

Л. Хм.

Шановні дописувачі!

З розширенням електронної пошти, всупереч очікуванням, праця редакторів „Свободи" ускладнилася через неуважне ставлення авторів деяких дописів до надісланих текстів.

Найчастіші недоречності, що трапляються у дописах:

- не вказано дату і місце події;
- на подані перші імена згаданих у тексті осіб;
- немає прізвищ авторів;
- наводяться незрозумілі скорочення власних назв;
- не подаються адреси і числа телефонів авторів.

Особливо відчутним стало листування з авторами дописів з приводу світлин.

У тексті дописів бракує підписів до світлин, не повідомляються автори фотографій, у підписах замість імен і прізвищ подаються визначення – „невідомий".

Просимо звернути увагу на ту обставину, що світлина в комп'ютері повинна мати власну назву, яка відповідає її назві в тексті допису.

Просимо не вживати до світлин назв типу „Фото-1", IMG, DSC або числових назв (1, 2, 3 і т. п.), тому що коли такі назви збігаються, комп'ютер автоматично знищує світлини, що надійшли раніше з такими ж назвами.

Підписи до світлин просимо подавати українською мовою не в супровідних листах, а в дописах.

Редакція „Свободи"

УКРАЇНА ГОТУЄТЬСЯ ДО ВИБОРІВ ПРЕЗИДЕНТА

17 січня – вибори президента

До Посольства України у США повертається велика кількість листів, надісланих Центральною виборчою комісією України громадянам України, які перебувають у США, щодо внесення уточнень до списку виборців, у зв’язку із відсутністю особи за вказаною в листі адресою.

Повернення листів пов’язане з тим, що громадяни України, які перебувають на консульському обліку в Посольстві України у США, змінили адреси проживання у США та не повідомили Посольство про свої нові адреси.

До виборчої адреси громадян України, які проживають або перебувають за межами України, відноситься країна проживання (перебування); субнаціональна адміністративно-територіяльна одиниця (штат, провінція, земля тощо) чужоземної країни проживання чи перебування; поштова адреса виборця за правилами країни проживання (перебування).

Передання попередніх списків виборців до дільничних виборчих комісій закордонних виборчих дільниць відбулося 25 грудня 2009 року.

На наступний день після передання попередніх списків комісії один примірник списку виборців був вивішений у приміщенні дільничної виборчої комісії (Посольство України у США) для загального ознайомлення.

З метою складання правильного списку виборців консульського округу Посольства України у США, консульській відділ Посольства просить громадян України, які перебувають на консульському обліку в Посольстві та змінили свої адреси проживання, надати останню інформацію про місце їхнього проживання в США.

Громадянам України, які плянують взяти участь у виборах президента України, але не перебувають на консульському обліку, пропонуємо стати на тимчасовий консульський облік.

У випадку виникнення запитань просимо звертатись до консульського відділу Посольства України у США.

Адреса: Embassy of Ukraine, 3350 M Street N.W., Washington, D.C. 20007, телефони – (202) 349-3379, 349-2947, 349-2948, 349-2920, факс – (202) 333-7510, 333-2706.

Консульський відділ
Посольства України у США

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Наближення дати виборів Президента Украни позначилося на збільшенні числа листів до редакції, присвячених цій події. Два з них вміщено на цій сторінці.

Україну врятують патріоти

19 грудня Президент України Віктор Ющенко промовляв на з’їзді Конґресу Українських Націоналістів, і можна було побачити, що, за сутністю, його кредо з усіх питань базується на понятті патріотизму. Він говорив про українську мову: „Нашу українську націю робить тотожною саме мова”. І виглядають підступно-безсилими ті, хто звинувачують Президента в тому, що, відстоюючи єдину державну мову, він начебто прагне роз’єднати країну. Хіба у Російській Федерації, що має 73 національних утворень, державна російська мова їх роз’єднує? Те ж бачимо практично у всіх державах Заходу“.

Президент говорив про історію України: „Уся наша історія – це сторінки боротьби за Незалежність”. Шість разів в Україні проголошували незалежність і п’ять разів ми її втратили. Правильно сказав Дмитро Павличко: „У нас є держава, але немає нації”. Кожен громадянин України, і держава в цілому, не повинна робити нічого такого, що принижувало б національну культуру, національну гідність кожного громадянина. На жаль, неґативні приклади – на кожному кроці: це і масові публікації антиукраїнських матеріялів, і програми на телебаченні, і недолугі гасла, вивішені на вулицях міст та на дорогах України.

Аби проілюструвати цю тезу, відкрию газету „Сеґодня“, що офіційно видається у Дніпропетровську і вільно розповсюджується по всій Україні (головний редактор Ігор Гужва). 12 грудня 2009 року в газеті читаю: „Малоросія – гідна, коренева частина України. Чудову Малоросію ненавидить нинішня окупаційна влада. Ненавидить якоюсь лютою, майже тваринною ненавистю! Саме 9 грудня Віктор Ющенко оголосив малоросів своїми „ворогами”... Київ, між іншим, де знаходиться Секретаріят президента-малорософоба, – це теж Малоросія”.

Автор статті Олесь Бузина „окупантами” назвав... українців. Звернімо увагу і зневажливий епітет цього динозавра від журналістики на адресу законного діючого Президента.

Читаю далі: „Слово „малорос” або „малоросіянин” древніше, ніж слово „українець”. У Малоросії здавна існували дві літературні мови: загальноросійська, яку малороси, філологічно обдаровані, створили спільно з московітами; та місцева, для внутрішнього користування, яку ми нині знаємо як „українську”.

Газета лише на Придніпров’ї виходить накладом 88,863 примірники, тож стільки читачів мають тепер зневажати Голову держави. А який наклад по всій Україні, невідомо. Отакий зворотній бік узаконеної в незалежній Україні свободи слова! Тепер можна ображати будь-кого, в тому числі Президента 47-мільйонної европейської держави, і не боятися притягнення до судової відповідальности за „образу словом”, як зазначено у Карному кодексі України.

Оприлюднення усілякого антиукраїнського неґативу виправдовують поняттям „свободи слова”. Але ж власне слово, власну думку може вільно оприлюднювати лише вільна людина! Інакше це – замовлення, за яке заплачено грошима чи іншими благами. Президент висловився так: „Я не зустрічав щасливого раба! Свобода слова – це предтеча свободи вибору”.

Говорячи про фінансові негаразди останнього часу, Президент проаналізував, зокрема, отримання урядом низки нераціональних кредитів з-за кордону під 32 річних відс., в результаті чого кожен громадянин наступного року фактично зубожіє на третину. Щодо невигідних для України закупівельних цін на газ В. Ющенко пригадав жарт свого батька: „Якийсь дядько розповідає: я його обдурив! Він хотів мене вдарити по ногах, а я присів, і він влучив по голові!”.

Загальний висновок Президента збігся із моїм переконанням: „Україну можуть спасти лише патріоти”. Але ж, знаємо, нині в державі усе робиться для того, щоб люди забули своє коріння, зреклися своєї ментальності, своїх традицій, своєї культури. Тож, переконаний В. Ющенко, треба йти нашому українському народові лише шляхом збереження національних цінностей. Це – єдине спасіння. Інакше знову втратимо державу, як вже втрачали п’ять разів.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

З великого грому – малий дощ

Після реєстрації кандидатів у президенти в серцях українців-патріотів зародилася небезпідставна тривога за майбутнє України. У черговий раз на порядку денному України постало, як історичний присуд, як останнє слово перед стратою безневинного підсудного, вічне для українця питання: „Бути чи не бути соборній і незалежній Україні після цих президентських виборів?”.

На цю всеукраїнську вакханалію тривожно відгукнулися Дмитро Павличко, Іван Драч, Микола Жулинський, Михайло Ратушний, Микола Поровський, Василь Овсієнко, Євген Сверстюк, Михайло Горинь, Левко Лук’яненко та багато інших славних людей нашої держави. Частина з них поставила підписи під Зверненням до українського народу, яке було надруковано в українській і світовій пресі.

У головах української інтеліґенції в черговий раз зародилася думка нагадати всім українцям, що ми вкотре опинилися в складній ситуації і знов стоїмо над черговою прірвою забуття і безпам’ятства. Ми знову залишилися наодинці з собою і зовнішніми та внутрішніми ворогами нашої державности, яку завтра ми знову можемо втратити.

Завтра ми, українці, станемо черговий раз перед судом історії тільки за те, що не вміємо у критичний для нас історичний час згуртуватися. Тільки тому, що за малим вперто не бачимо великого. Цю гнітючу картину я малюю свідомо, аби донести крізь зазомбовані серця і думи нашу сьогоднішню тривожну реальність. Я гадав, що, приєднавшись до наших моральних авторитетів, ми станемо на свою дорогу. Виберемо свій український шлях і покажемо його народові, який, обкрадаючи, дурять на кожному кроці. Але як кожний українець – наївний і довірливий, сентиментальний і безпринципний, я знову помилився.

Напередодні президентських виборів, вивчивши усі програми кандидатів у президенти, інтелектуали дійшли висновку, що не всі кандидати хочуть бачити Україну українською, що не всі вони йдуть на завоювання державної булави в ім’я любови до України, в ім’я любови до українського народу і в ім’я мови, яка була засуджена окупантами до найвищої міри покарання.

Чи можемо ми, українська інтеліґенція, мисляча і мудра, вірна своєму народові, стати сьогодні пліч-о-пліч з українським президентом Віктором Ющенком? Можемо. Повинні. Це наш святий і синівський обов’язок.

Чи можемо ми залучити в своє коло таких же патріотів, якими вони себе виставляють перед народом і якщо вони насправді є такими – Юрія Костенка, Олега Тягнибока, Арсенія Яценюка, Олексія Гриценка, і уклінно попросити їх випустити з рук чотири кінці однієї й тієї ж ковдри з написом „Україна“ і передати її комусь одному. На даному етапі тільки В. Ющенкові. Бо жодному та ковдра, яку кожен з них так пнеться тягти на себе, цілою не дістанеться. Щоб і вони, і всі ми, зрештою, зрозуміли, що при всіх недоліках, сьогодні єдиним нашим Президентом є і треба, щоб був тільки В. Ющенко. Ми маємо це глибоко усвідомити, якщо хочемо і в цей складний історичний час для нас, українців, врятувати Україну. Ми маємо це усвідомити і віддати свої голоси за українського Президента. За В. Ющенка!

Утворена в кінці минулого року Українська Народна Рада (УНР) видрукувала Звернення, під яким закликала поставити свої підписи всіх авторитетних людей України. Перший з’їз УНР відбувся 20 грудня у Києві. Ще не обране керівництво почало проводити на цьому з’їзді якусь угодовську лінію. Це нагадувало казарму, де перед стояли вояки-українці в надії отримати сержантські погони, яких ще ніхто нікому й не мріяв чіпляти.

Йшлося про забезпечення власного тилу. Благополучного майбутнього. Своєї хати. Тієї хати, що скраю. А там побачимо. З цим і роз’їхалися делеґати, заряджені не на перемогу, а на поразку, на невідому українську перспективу. Ось такі сумні і невеселі міркування я виніс із залі, де відбувався перший з’їзд УНР. Перший і, боюсь, останній.

Боляче це писати. Делеґати залишили собі тепленьке місце, яке ґарантує тил і цей тил зігріє їх навіть тоді, коли до влади прийде не В. Ющенко. Краще було б, якби вже сьогодні усі делеґати цього з’їзду стали б агітаторами і прихильниками В. Ющенка та згуртували свої ряди між близькими і знайомими, між родичами і родичами родичів в ім’я України, в ім’я її волі, в ім’я українського Президента.

Олег Чорногуз,
Київ

ANNOUNCEMENT

regarding election of delegates in UNA Branches having less than 75 voting members

In accordance with the By-Laws of the UNA a Branch having less than 75 voting members, that is, members whose dues to that Branch include contributions to the Fraternal Fund of the UNA, may unite with another Branch also having less than 75 voting members, for the purpose of electing a mutual representative at the Convention. If, when combined, the aggregate of the two Branches shall be no less than 75 voting members, they shall have the right to elect one delegate.

Branches wishing to unite for the purpose of electing a delegate and an alternate, should each adopt a formal resolution at their meeting and after mutual agreement, should conduct an election. Unless otherwise agreed by the mutual consent of both Branches, the Branch having the greater number of members shall be entitled to elect the delegate and the Branch having the lesser number of members, the alternate.

Both Branches, which have agreed to unite for the purpose of electing a delegate and an alternate, should immediately notify in writing, the Recording Department of the UNA Home Office, which will send the proper credentials to each Branch.

In order to facilitate mutual agreements between Branches which have less than 75 voting members, we have listed these Branches below, showing the totals of voting members and the names and addresses of the Branch Secretaries, as well as telephone numbers if available.

BR. №	№ of Mem.	NAME AND ADDRESS OF SECRETARY
012	13	**EUGENE GULYCZ** 161 BOSTON POST RD APT 3C WATERFORD CT 06385
017	22	**PETER BYLEN** 6510 VIKING AVE PORTAGE IN 46368-3895 (219) 764-3922
020	52	**ROMAN J KUROPAS** 24619 HILL WARREN MI 48091 (586) 756-1627
028	7	**OLHA DUB** 7925 AIRLINE DR HOUSTON TX 77037 (281) 820-6132
049	17	**REV MYRON STASIW** 18 LEEDS ST TORONTO ON M6G 1N7 CANADA (416) 531-9945
056	17	**PETE S KOHUT JR** 67544 POGUE RD ST CLAIRSVILLE OH 43950-0415 (740) 695-4131
057	23	**MICHAEL SAWKIW** 18 BERKLEY AVE COHOES NY 12047 (518) 237-4700
067	23	**FRANK F STUBAN** 8 COLONY ST EXT SEYMOUR CT 06483-3502 (203) 888-9935
082	53	**OLGA MARUSZCZAK** 7420 ROBINDALE DEARBORN HTS MI 48127 (313) 274-3807
086	23	**NADIA DEMCZUR** 152 ST PAUL'S AVE JERSEY CITY NJ 07306 (201) 216-1788
113	44	**MICHAEL SHEAN** 1545 WOODLAWN DR LATROBE PA 15650-2838 (724) 539-7198
121	17	**HELEN HEIM** 7328 COLEMAN MILLS RD ROME NY 13440 (315) 339-2823
133	36	**MICHAEL W. BOHDAN** 1027 FALLS TER UNION NJ 07083 (908) 964-8831
134	36	**IOURI LAZIRKO** 5 BRANNON CT CLIFTON NJ 07013 (973) 881-1291
137	67	**KATHERINE SARGENT** 2330 PARK AVE EASTON PA 18045-2811 (610) 252-3289
139	20	**PETRO PYTEL** PO BOX 535 TWIN LAKES WI 53181-0535 (262) 877-3539
142	25	**RODNEY S GODFREY** 188 LAKE AVE COLONIA NJ 07067 (732) 381-1212
153	45	**JURIJ DANYLIW** 146 ALBEMARLE DR BLUE BELL PA 19422-1128 (215) 646-3115
162	14	**GEORGE B. FEDORIJCZUK** 3520 SUSSEX LN PHILADELPHIA PA 19114 (215) 632-8560
163	31	**TEODOR DUDA** 3212 GUILFORD ST APT 2 SECOND FLOOR PHILADELPHIA PA 19136 (215) 332-4384
165	29	**NATALIE KORNOWA** 3318 STICKNEY AVE TOLEDO OH 43608-1351 (419) 726-4712
169	39	**GISELA STEFURYN** 211 CARVERTON RD TRUCKSVILLE PA 18708 (570) 696-4666
180	59	**NATALIA MIAHKY** 647 GARNETTE RD AKRON OH 44313 (330) 864-9425
184	71	**ANDREW W LASTOWECKY** 210 CLINTON AVE APT 5C BROOKLYN, NY 11205-3428 (212) 475-1547
217	62	**OKSANA MARKUS** 419 BROOKWOOD DR ROCHESTER NY 14580 (585) 671-5654
221	69	**HELEN KARACHEWSKY** 5212 N PITTSBURGH AVE CHICAGO IL 60656 (773) 631-7195
226	15	**MARKO ZAWADOWYCH** 1163 STEELER ST DENVER CO 80206 (303) 355-2940
233	26	**JULIA KRYSCHTAL** 1017 WEST RIVER RD ELYRIA OH 44035 (440) 277-8440
239	21	**ALEX PRYSZLAK** 5127 N 15TH ST PHILADELPHIA PA 19141 (215) 329-8988
241	14	**JANET BARDELL** 544 WINTER ST WOONSOCKET RI 02895-1176 (401) 769-7132
247	28	**LUBOMIRA SZEREMETA** 120 CHERRY LN NEW CASTLE DE 19720 (302) 652-8104
253	17	**PETER HAWRYLCIW** 23 KAREN DR LUDLOW MA 01056 (413) 589-0056
254	40	**ADAM PLATOSZ** 37 OLIVE ST NEW BRITAIN CT 06051 (860) 225-9258
257	22	**PAUL BILECKY** 3412 LA CRESCENTA AVE GLENDALE CA 91208-1514 (818) 249-7698
264	42	**BOHDAN HRYSHCHYSHYN** 701 TRALEE DR BETHEL PARK PA 15102-1333 (412) 833-2551
267	30	**GLORIA TOLOPKA** 293 W 5TH ST DEER PARK NY 11729 (631) 667-6483
282	74	**MARY BOLOSKY** 311 WRIGHT AVE KINGSTON PA 18704-4613 (570) 288-4056
283	67	**STEFAN LYSIAK** 3202 BARRINGTON WAY AUBURN NY 13021 (315) 253-7282
287	47	**DANA A. SZYMCZYK** 20 HERITAGE DR HOWELL NJ 07731 (732) 363-0384
291	33	**VERA NAPORA** 3926 BROOKLYN AVE CLEVELAND OH 44109 (216) 749-7851
292	65	**IRENE S. PRYJMA** 26436 HAVERHILL DR WARREN MI 48091 (586) 755-6855
304	52	**MARY I. HNATYK** 3359 ELMWOOD AVE KENMORE NY 14217 (716) 877-2182
305	65	**MARGUERITE HENTOSH** 221 HAZLE ST BOX 172 DELANO PA 18220 (570) 467-2471
316	68	**MARY SWERYDA** 90 KARLAN DR ROCHESTER NY 14617-5247 (585) 342-2089
320	54	**PAUL G. FENCHAK** 7422 BROOKWOOD AVE BALTIMORE MD 21236 (410) 668-4325
323	14	**MICHAEL BILYK** PO BOX 13 BASEHOR KS 66007 (913) 724-2219
325	48	**BARBARA CHUPA** 240 E 6TH ST NEW YORK NY 10003 (212) 674-5340
327	51	**BOHDAN PODOLIUK** 31 TEXAS ST HICKSVILLE NY 11801-2524 (516) 433-9381
339	19	**MICHAEL LUCIW** 1009 MELROSE AVE MELROSE PARK PA 19027 (215) 635-5109
340	15	**EUGENE MAKAR** 1098 SUNNY SLOPE DR MOUNTAINSIDE NJ 07092 (908) 654-9568
341	14	**ANNA PETRICHYN** 2409 MEIGHEN RD WINDSOR ON N8W 4C2 CANADA (519) 948-1127
345	43	**ALEXANDER POLETZ** 3520 EDWARDS ST N E ST ANTHONY MN 55418 (612) 781-8204
353	39	**OSYP RINNYK** 71 VAN LIEW AVE MILLTOWN NJ 08850 (732) 545-9171

355	12	**SEMEN HASIAK** 530 KENTUCKY ST ST. JOSEPH MO 64504-1408 (816) 238-5237
356	11	**OLEKSA PRODYWUS** 908 AVERY RD BELLEVUE NE 68123-4001 (402) 292-2551
362	27	**FEDIR PETRYK** 1800 GRIEB AVE LEVITTOWN PA 19055 (215) 946-3962
379	45	**MYRON LUSZCZAK** 215 S FOREST AVE PALATINE IL 60074-6318 (847) 359-0467
381	66	**BARBARA O. BOYD** 12922 SW DOUG DR LAKE SUZY FL 34268 (941) 627-1082
382	26	**JULIA H. CRESINA** 312 N NICE ST FRACKVILLE PA 17931 (570) 874-0727
385	34	**MYRON KRAMARCZUK** 3438 SILVER LN NE ST ANTHONY MN 55421 (612) 788-7957
387	22	**IRENE OLIYNYK** 103 BIRCH ST WILLIMANTIC CT 06226 (860) 423-3815
388	29	**ANDREW MARYNIUK** 9111 E BAY HARBOR DR APT 6-B BAY HARBOR ISLANDS FL 33154 (305) 868-1594
399	65	**ANDRIJ SKYBA** 4575 N NAGLE AVE HARWOOD HEIGHTS IL 60706 (708) 867-7762
401	57	**STEPHAN CHORNEY** 22 ARROWSMITH AVE TORONTO ON M6M 2W7 CANADA (416) 247-9618
402	50	**ANNA BURIJ** 16 KEYWELL CT TORONTO ON M8Y 1S7 CANADA (416) 251-2776
407	35	**TATIANA MISKIV** 636 RUNNYMEDE RD TORONTO ON M6S 3A2 CANADA (416) 767-0628
412	57	**EMILIA SMAL** 217-16 DIXIE RD ST CATHERINE'S ON L2N 7N5 CANADA (905) 646-8158
414	59	**GLORIA HORBATY** 3 PEQUOT RD WALLINGFORD CT 06492 (203) 269-5909
423	24	**VERA GOJEWYCZ** 2147 YALE CIR HOFFMAN ESTATES IL 60192 (847) 466-0817
432	67	**OLGA SVYSTOUN** 5 PLATINUM AVE RICHMOND HILL ON L4E 5E2 CANADA (647) 274-0642
441	21	**SUSAN SOLDAN** 190 WOLVERINE CRESC THUNDER BAY ON P7C 5Z1 CANADA (807) 475-4550
444	49	**ALBERT KACHKOWSKI** 126 SIMON FRASER CRESC SASKATOON SK S7H 3T1 CANADA (306) 374-7675

Повідомлення в справі виборів делеґатів у Відділах УНСоюзу, які мають менше, як 75 повноправних членів

Згідно з постановами статуту, Відділ, який має менше як 75 повноправних членів, тобто членів, яких вкладки у даному Відділі включають вкладки до Братського Фонду УНС, може об'єднатися з іншим Відділом, який також має менше як 75 таких членів, щоб в такий спосіб набути право на спільне представництво на Конвенції. Коли обидва так об'єднані Відділи матимуть разом 75 членів, вони зможуть вибрати одного делеґата.

Відділи, які бажають об'єднатися для спільного вибору делеґата та його заступника, повинні винести на своїх зборах такі ухвали, а після договорення з собою, перевести вибори.

Якщо ці два Відділи не договоряться інакше, то той Відділ, що має більше число членів, буде управнений вибрати делеґата, а Відділ з меншим числом членів – заступника.

Відділи, які договорилися про об'єднання з метою спільного вибору делеґата та його заступника, повинні про це негайно повідомити на письмі Рекордовий Відділ Головної Канцелярії УНСоюзу, який вишле їм друки повновластей для виповнення.

Для вможливлення спільного порозуміння між Відділами, які мають менше як 75 повноправних членів, подаємо на стор. 8-9 список цих Відділів з числом повноправних членів та прізвищами і адресами Відділових секретарів, як і числами телефонів, якщо їх маємо.

Проголошення...

(Закінчення зі стор. 1)

ня 2010 року.

Делеґатів і їх заступників, до яких управнений даний Відділ, вибирається на звичайних зборах членів Відділу. Найменування повинно відбутися зі залі, і всі кандидати повинні бути представлені членам перед голосуванням. Кандидат чи кандидатка, які одержали найбільшу кількість голосів, є обрані делеґатами. Заступники делеґатів повинні бути обрані окремим голосуванням в такий самий спосіб. Кожна однакова кількість голосів щодо заступника повинна бути вирішена негайно ще одним голосуванням над відносними кандидатами. Кожний член має право на один голос на кожного делеґата і кожного заступника, до яких управнений Відділ. Делеґати і їхні заступники мусять бути вибрані на цих самих звичайних зборах Відділу. Якщо делеґат не зможе взяти участь у Конвенції, його місце займе заступник. Коли Відділ має більше делеґатів, місця перешкоджених займуть заступники по черзі кількости одержаних при виборі голосів.

На зборах можуть бути присутні і голосувати за делеґатів і заступників тільки повноправні члени УНСоюзу. Повноправним членом є такий член, що платить вкладки за своє забезпечення в УНСоюзі. Тим самим член, що відійшов на безплатне продовження або виплачене забезпечення, або є суспендований, не може бути присутній на зборах і не може голосувати. Повноправні члени можуть голосувати за делеґатів і їх заступників тільки в тому Відділі, в якому платять вкладки до Братського Фонду УНС. Неприсутні не мають права голосувати.

Делеґатами і їх заступниками можуть бути вибрані тільки ті повноправні члени УНСоюзу, які мають всі кваліфікації на урядовців Відділу, є не менше, як один рік членом УНСоюзу і не менше, як шість місяців членами цього Відділу, що його мають заступати, до дня початку Конвенції, і в якому платять вкладки до Братського Фонду УНСоюзу, закінчили 18 років життя, є українського походження і не є головними або відділовими урядовцями чи аґентами якої-небудь іншої подібної організації чи компанії, та які сповняють всі обов'язки супроти УНСоюзу, зокрема виявили активну участь в організаційній та розвитковій праці УНСоюзу. Не можуть бути вибраними делеґатами чи їх заступниками особи, які колинебудь неоправдано або злосливо внесли або причинилися до внесення будь-якої судової скарги, акції або процесу проти УНСоюзу у власному імені або в імені будь-якого іншого члена.

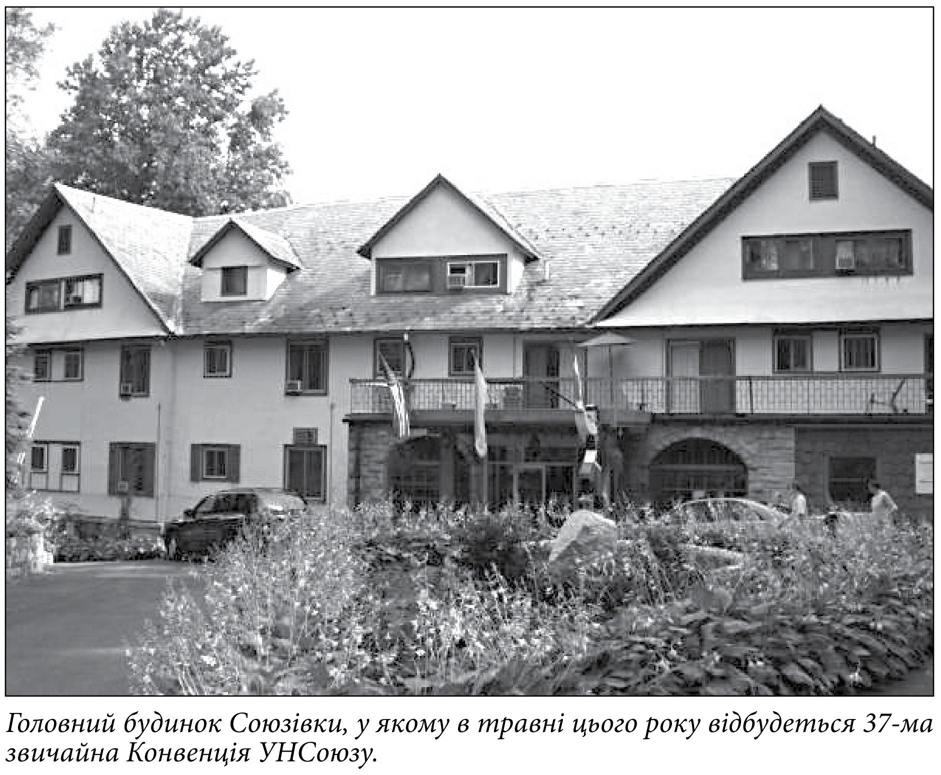
Кожний правно існуючий Відділ УНСоюзу, що має 75 або більше членів, які платять в тому Відділі вкладки до Братського Фонду УНСоюзу, є управнений до заступництва і голосування в усіх справах, які будуть порушувати на Конвенції, а саме: Відділи, що мають від 75 до 149 членів включно, вибирають одного делеґата; Відділи, що мають від 150 до 225 членів включно, вибирають двох делеґатів; Відділи, що мають від 226 до 301 членів включно, вибирають трьох делеґатів; Відділи, що мають 301 і більше членів, вибирають чотирьох делеґатів. Кожний делеґат є управнений до одного голосу. Жодний Відділ не може бути управнений до більше, як чотирьох делеґатів.

Відділ, який має менше, як 75 членів, щоб здобути представництво на Конвенції, може об'єднатися з іншим Відділом, який також має менше, як 75 членів, і коли обидва такі об'єднані Відділи матимуть 75 або більше членів, які платять у цих Відділах вкладки до Братського Фонду УНС, тоді вони будуть управнені до вибору одного делеґата. Якщо ці Відділи не умовляться добровільно інакше, Відділ з більшим числом членів буде управнений вибрати делеґата, а Відділ з меншим числом членів – заступника.

Повновласті делеґатів і їх заступників мають бути прислані до Головної канцелярії УНСоюзу, впродовж 10 днів по виборі делеґатів, але не пізніше, як за 60 днів перед Конвенцією.

1 січня 2010 року

Екзекутивний комітет УНСоюзу:
Стефан Качарай, президент
Зенон Голубець, 1-ий заступник президента
Михайло Козюпа, 2-ий заступник президента
Мирон Ґрох, директор на Канаду
Христина Є. Козак, головний секретар
Рома Лісович, касир

Головний будинок Союзівки, у якому в травні цього року відбудеться 37-ма звичайна Конвенція УНСоюзу.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Вифлеємський Вогонь Миру – в Канаді

Зенон Степчук з Вифлеємським Вогнем Миру на Канадсько-Американському кордоні.

ВІНІПЕҐ, Канада. — Членки пластового куреня „Ті що греблі рвуть" у Вінніпезі вирішили приєднатися до акції свого куреня в США (поширення Вифлиємського Вогню Миру), і поширити його по західній Канаді. Тому що найближче місце, де вже горів цей вогонь, було містечко Бейпорт біля Мінеаполісу, Марта Гнатів і Оксана Шулякевич зв'язалися з пластунами Уляною Степчук з курена „Шостокрилі" і Зенком Степчуком з куреня „Чота крилатих" з Мінеаполісу з просьбою придбати їм Вифлеємський Вогонь Миру.

Просьбу було виконано, і 19 грудня 2009 року перевезено Вифлиємський Вогонь Миру з Мінесоти США до Вініпеґу в Канаді.

20 грудня в церкві свв. Володимира і Ольги у Вініпеґу пластунки куреня „Ті, що греблі рвуть" і пластуни куреня „Чота крилатих", юнацтво, новацтво та старше пластунство місцевої станиці прийняли ВВМ від пластової групи в Мінеаполісі і, в свою чергу, передали його парохові церкви о. мітратові Михайлові Буячкові. Вифлеємський Вогонь Миру горітиме перед вертепом до Богоявлення. 3 січня 2010 відбудется „Пластова свічечка" і в пластовій домівці і в церкві свв. Володимира і Ольги.

Вифлеємський Вогонь Миру перенесуть пластуни і до інших церков у Вініпезі, і передадуть його пластунам в Едмонтоні.

Зенон Степчук

Станична Вініпезької станиці Пласту Марта Гнатів приймає Вифлеємський Вогонь Миру від Зенона Степчука (зліва) з станиці Мінеаполіс в церкві свв. Володимира і Ольги у Вініпеґу.

Передання Вифлеємського Вогню Миру в церкві свв. Володимира і Ольги у Вініпезі.

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щомісяця на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

159. Євангелія від Матвія, 26: схоплення Ісуса

У Гетсиманському саду Ісус узяв з собою Петра і двох учнів і перейшов з ними далі, де став молитися і тужити. „Отче Мій, коли ця чаша не може минути, щоб я її не пив, хай буде воля Твоя" – просив Ісус. Три рази молився Він, а учні тим часом заснули. Ісус почав будити їх, а тут надійшов Юда і з ним багато озброєних людей. Юда поцілував Ісуса, щоб вказати на нього сторожі. Ледве сторожа хотіла схопити Христа, як Петро вихопив меча і відтяв одному вуху. Але Ісус зупинив його словами: „Хто за меч береться, той від меча й загине".

Джотто. „Поцілунок Юди".

Запрошуємо до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Ню-Джерзі. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди – о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діє українська школа з вивчення Біблії. Громада має в окремому будинку Молодіжний центр, де молодь проводить свої зустрічі і цікаві заходи. Щоліта відбуваються молодіжні табори. Спілкування в громаді – українською, англійською та еспанською мовами.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних оповістей з Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Круглий стіл в Ню-Йорку: „Підприємництво в Україні після рецесії"

НЮ-ЙОРК. – 10 грудня 2009 року в Генеральному консульстві України у Ню-Йорку відбувся круглий стіл на тему „Підприємництво в Україні після рецесії: набутий досвід та можливості", організований Генеральним консульством за підтримки Правничої асоціяції штату Ню-Йорк.

З вітанням виступив Генеральний консул України в Ню-Йорку Посол Сергій Погорельцев, який висловив сподівання на те, що співробітництво між українськими та американськими фінансовими і діловими колами сприятиме розвитку українсько-американського стратегічного партнерства і подальшій взаємовигідній інвестиційній взаємодії. Він також звернув увагу на значний невикористаний потенціял українсько-американського співробітництва в галузях енергетики та сільського господарства і підкреслив наявність широких можливостей для здійснення двосторонніх проєктів, зокрема у сферах космічних технологій, біотехнологій та авіобудуванні.

Представник Торговельно-економічної місії України у США Володимир Процько зосередив увагу учасників на питаннях економічної ситуації в Україні до світової кризи, причин і наслідків її значного впливу на національну економіку, та заходів, що вживалися українською владою для їх подолання. Він також відзначив значну консультативну та фінансову допомогу, яка була надана Україні Міжнародним валютним фондом з метою стабілізації української економіки.

Участь у заході взяли понад 35 представників юридичних об'єднань та компаній з України та США, зокрема співробітники „Locke Lord Bissell & Liddell LLP", „Thompson & Knight LLP", „McDermott Will & Emery LLP", „White & Case LLP", „FNF Title International Holding Company", „Riker Danzig Scherer Hyland & Perretti LLP", „Rosemount Capital Management, LLC", „Cadwalader, Wickersham & Taft LLP", „Olonoff Asen & Serebro LLP" та ін. Представники міжнародної правничої групи „Юристи Астапова" презентували проєкт „Інвестиції в Україну – нормативно-правові аспекти", який був присвячений питанням захисту чужоземних інвестицій та проблематиці вдосконалення існуючих реґуляторних механізмів, покликаних сприяти їх залученню.

У виступах учасників дискусії зазначалося, що після Помаранчевої революції Україна вважалася однією з найбільш перспективних для розвитку підприємництва держав і інвестори вкладали мільярди долярів у такі сфери національної економіки, як будівництво, промислове виробництво, сільське господарство, банківський та фінансовий сектори. Однак, ситуація з залученням чужоземних інвестицій зазнала небажаних для України змін, коли за підсумками першого півріччя 2008 року стало очевидним, наскільки серйозними для неї будуть наслідки світової фінансової кризи.

В процесі дискусії її учасники обговорили комплекс питань, пов'язаних з впливом зумовлених кризою неґативних тенденцій в національній економіці на діяльність чужоземних компаній, які займаються підприємництвом в Україні, а також розглянули на експертному рівні юридичні аспекти та перспективи залучення інвестицій в національну економіку України у післякризовий період.

Круглий стіл засвідчив значну зацікавленість представників американських ділових кіл та правничих організацій у продовженні економічного співробітництва з Україною, відіграв важливу ролю у поширенні інформації щодо інвестиційної привабливості України, її надійності та передбачуваності як важливого і перспективного партнера держави перебування.

Генеральне консульство України у Ню-Йорку

Шоста станиця УАВ відзначила День ветерана

Біля пам'ятника на цвинтарі „Голівуд" (зліва) Михайло Федірко – командир Шостої станиці Українсько-американських ветеранів і Володимир Боднар, пресовий референт.

ЮНІОН, Ню-Джерзі. – Шоста станиця Українсько-американських ветеранів (УАВ) відзначила День ветерана, зібравшись біля їхнього пам'ятника на цвинтарі „Голівуд". Ветерани повторили традиційну церемонію, яку проводять щороку біля пам'ятника: зачитання патріотичної проклямації, виголошення всіх імен, вирізьблених на камені, віддання пошани з прапором, покладання вінка до підніжжя пам'ятника. Ветерани заспівали пісню „Боже, благослови Америку" і помолилися за спокій тих, які відійшли від нас.

День був погідний, соняшний. Золоте листя лагідно падало з дерев. Здавалося, що все добре на світі, але, на жаль, американські вояки усе ще змушені воювати і гинути в Іраку та Афґаністані.

Божена Ольшанівська

Виправлення помилки

У „Свободі" (ч. 50) було вміщено допис „Церкві у Сієтлі виповнилося пів сторіччя" з світлиною, під якою має бути підпис: „Під час Служби Божої (зліва): о. Авраам Міллер, Єпископ Ричард-Стефан Семенюк, о. Йосиф Остапович.

7 січня: святкова радіопрограма з Парми

ПАРМА, Огайо. – На Різдво, 7 січня, Український православний собор св. Володимира в Пармі, Огайо, передаватиме Різдвяну Службу Божу від 9-ої год. до 11-ої год. ранку з радіостанції на хвилі 1300 AM. Ця щорічна програма Собору св. Володимира є для старших і хворих парафіян, які не можуть відвідувати церковні відправи. Відправлятимуть Службу Божу священослужителі катедри, співатимуть два парафіяльні хори. Також у катедрі відправлятимуться 6 січня, о 7:30 год. вечора, Велике Повечір'я і Утреня.

Зустріч делеґації УВУ в Баварському міністерстві

МЮНХЕН. – 3 грудня 2009 року проф. д-р Іван Мигул – ректор Українського Вільного Університету (УВУ), та проф. д-р Микола Шафовал – канцлер, відвідали Баварське державне Міністерство науки, наукових досліджень і мистецтва.

У відділі університетів міністерства відбулася ділова зустріч, під час якої представники УВУ поінформували міністерство про сучасну діяльність університету й пляни на близьке майбутнє. В ході бесіди було підкреслено унікальність університету, як єдиної у світі акредитованої української вищої школи за межами України. УВУ є також повноцінною складовою частиною німецького академічного простору, що підкреслює його евросоюзний університетський характер.

Під час бесіди було вказано на співпрацю зі славістичними колами університетів у Бонні, Бамберзі, Галле, Відні, Зальцбурзі, Празі.

Окрему увагу було присвячено культурним потребам нової української еміґрації в країнах Евросоюзу.

Делеґація УВУ отримала запевнення, що загальні напрямні праці та пляни університету схвалюються урядовими чинниками.

Пресове бюро УВУ

ПОСТАТІ

Багатокультурність як феномен суспільного розвитку

Про життя і діяльність сенатора Павла Юзика

Ярослав Пилинський,
директор Київського представництва Інституту Кенана

Закінчення. Початок в ч. 52

Канадці постійно поліпшували своє життя, удосконалюючи свої закони. Вони завжди пристосовували свою конституцію до нових вимог та викликів життя. Саме ці переконання і лягли в основу його першої промови перед Сенатом Канади 3 березня 1964 року – „Канада: багатокультурна нація". Ця промова стала наріжним каменем формування політики багатокультурности у Канаді.

Важливу ролю у формуванні поглядів П. Юзика безумовно відіграла його академічна кар’єра, роки навчання та праці у найкращих університетах США та Канади. Своє провідне місце серед української громади Канади він посів передусім як вчений історик. Адже після одержання докторського ступеня в університеті Мінесоти, від 1951-го до 1978 року, сенатор П. Юзик був професором історії і славістичних наук в університетах Манітоби і Отави. З 1952-го по 1963 рік – віце-президентом та президентом Історичного товариства Манітоби, а з 1956-го по 1963 рік – співредактором історичного щоквартальника цього товариства, а також головою Секції з вивчення етнічних груп, яка провела дослідження кількох етнокультурних груп у провінції Манітоба.

П. Юзик продовжував навчати молодь в університеті і після того, як його було призначено до Сенату. У 1966 – 1978 роках він – професор Університету Отави. Його головні курси були присвячені історії Центральної та Східньої Европи, Росії, історії СРСР та канадсько-радянським стосункам. Він був керівником та головним редактором проекту „Українці Канади: статистичний звід, 1891-1976".

Окрім державної та наукової діяльности, П. Юзик не полишав активної праці в численних українських громадських організаціях. Він був засновником і першим президентом Української національної молодіжної федерації та редактором щомісячного журналу „Голос молоді", що належав цій федерації. Він також заснував Українську канадську студентську спілку, був скарбником Комітету українців Канади, засновником і скарбником Канадської славістичної асоціяції, засновником Проґресивно-консервативного клюбу українців Канади (1958 рік).

Протягом 1958–1963 років був членом Дорадчої освітньої ради Асоціяції молодих жінок-християнок, а також членом ради з формування освітніх програм відділу освіти уряду провінції Манітоба.

Винятково глибока і широка освіта історика, великий досвід освітянської та громадської роботи зробили професора П. Юзика головним провідником багатокультурности в освіті та суспільному офіційному дискурсі Канади.

Після закінчення Другої світової війни почалася нова сторінка в історії Канади. Ця британська колонія, яка значною мірою культурно і освітньо залежала від метрополії, почала поступово віддалятися від неї, підкоряючись загальносвітовій тенденції деколонізації, що запанувала у світі, і перетворення колишніх колоніяльних, залежних територій на незалежні держави. Проте ідеологічно канадська політична і наукова еліта, від початку поділена на франкомовну у Квебеку та англомовну на решті територій, продовжувала перебувати в полоні уявлень, характерних для розділеного на етнічні та релігійні громади суспільства. Ситуація ускладнювалася ще й тим, що хоч де-юре Канада виступала як єдине ціле, насправді мала території з досить відмінним населенням як за етнічним складом, так і за віросповіданням – території, населенню яких ще потрібно було відчути себе канадцями і усвідомити таку єдність. Та навіть і нині монолітною та єдиною, позбавленою внутрішньої напружености Канада може видаватися лише людині, яка не зацікавлена бачити нічого, крім одвічних ялин та гуркоту води Ніяґарського водоспаду. Насправді формування цієї держави як єдиного утворення завжди було досить складним.

Величезну ролю у творенні Канади, якою ми її сьогодні бачимо, відіграли кілька поколінь канадських політиків, які не втомлювалися шукали компромісів та спільних рішень, уміли поступатися і жертвувати власними інтересами й амбіціями заради збереження і творення єдиного спільного дому під назвою Канада.

Серед цих політиків чільне місце безумовно по праву належить українцеві – сенаторові П. Юзикові. У суперечку між „британцями" і „французами" про те, якою має бути держава Канада, втрутилася третя сила – вихідці з країн, переважно Центральної та Східньої Европи, найчисленнішими та найбільш згуртованими з яких на той час були українці. І їхній голос було почуто.

Члени комісії, яка спершу була створена для залагодження „британсько-французької" суперечки і офіційно називалася Комісією з двомовности і двокультурности, поступово усвідомили, що без урахування точки зору інших етнічних груп, які також творили канадську націю, неможливо досягти компромісу і зберегти державу.

Досвід доктора П. Юзика, який він здобув як вчений, вивчаючи історію розвитку української громади в Канаді, українців в Україні, історію Европи та Радянського Союзу, допомогли йому зформулювати головні тези його історичної промови перед Сенатом Канади, що поклала початок обговоренню права рівної участи всіх канадців, незалежно від їхнього походження, у творенні своєї держави, у ґарантуванні вільного і рівноправного розвитку, без приниження, упослідження і дискримінації.

Саме ця дискусія стала згодом основою для рішення Комісії про двомовність та багатокультурність Канади, яким нині так пишається канадська демократія, і були враховані при укладанні Канадського Акту багатокультурности у липні 1988 року.

Нині, коли вже минуло майже 50 років від початку цієї дискусії, її наслідки, здобутки і прорахунки вже можна і, можливо, навіть треба критикувати. Але якби тоді цей крок не було зроблено, Канада мала б, напевно, дещо іншу долю. І те позитивне, що дав світові канадський досвід багатокультурности, ще, мабуть, чекало б на практичне здійснення. Саме те рішення дало поштовх подальшому розвиткові демократії та прав людини у Канаді і перетворило її на успішну країну. Цей досвід важливий ще й тому, що саме проф. П. Юзик довів на практиці, що гуманітарна освіта загалом і університетські інтелектуали зокрема можуть і повинні впливати на розвиток своєї нації. Чого ніяк не розуміють сучасні українські очільники.

Одержавши свій першопоштовх у Канаді від сенатора П. Юзика, концепція багатокультурности почала жити власним життям. Її видозміни з’явилися у США, Великобританії, інших країнах Европи, в Австралії, викликаючи бурхливі дебати у суспільстві, серед освітян, учених та політиків. Вшановуючи пам’ять видатного політика, вченого і педагога, Уряд Канади з ініціятиви Джасона Кені, міністра з багатокультурности Федерального Уряду Канади, заснував у листопаді 2008 року Премію з багатокультурности, якою щороку будуть відзначати її найуспішніших поширювачів та пропаґандистів.

Як відзначають сучасні европейські дослідники, „фундаментальне питання, що постає у зв’язку з багатокультурним вихованням, власне таке: чи освіта повинна вивільняти й посилювати в кожному індивіді те, що робить його подібним до інших, і що, передусім, залежить від його інтелекту, функціонування та принципи якого претендують на універсальність? Чи навпаки, повинна залучати індивіда в особливі колективи або спільноти, що виступають носіями якоїсь своєрідної культури, або в групи, які заявляють про свою неподібність, захищаючи відповідно своє існування та право на вислолення своїх поглядів?".

У наступні роки з теоретичного поняття та політичного визначення багатокультурність стала концепцією формування й функціонування багатоетнічних суспільств, визнаним підходом до теоретичного осмислення процесів, що відбуваються у суспільствах багатьох країн світу – у США, Австралії, Індії, більшості країн Европейського співтовариства, знайшовши там практичне застосування, передусім у шкільництві, як загальний концепт полікультурности.

Сьогодні термін багатокультурність вживається в чотирьох різних контекстах – у політичному, стосовно політики й інститутів; емпіричному, що описує різноманітність суспільства; у політичній і соціяльній теорії й філософії; і нарешті – у педагогічному контексті, стосовно різноманітних підходів до виховання дітей і підлітків, формування багатокультурности у шкільництві. У всіх чотирьох контекстах поняття використовується як прихильниками, так і супротивниками цього явища.

Сенатор Павло Юзик

Донині існували п’ять основних типів багатокультурних суспільств, кожне з яких мало своє історичне походження й свою динаміку розвитку. Спершу з’явилися імперії, що існували до епохи модерности. Згодом багатокультурними стали поселення в Новому Світі, Австралії та островах Тихого океану. Також багатокультурними були колоніяльні суспільства, які об’єднували різні народи та етнічні групи, а нерідко виступали каталізаторами у формуванні нових поліетнічних націй. Багатокультурними були також такі соціялістичні країни, як СРСР, Югославія, Чехословаччина, адже під час створення СРСР було використано загальний концепт Отто Бавера, викладений у книзі „Соціялізм і національне питання". Водночас Західня Европа, яка до недавнього часу була переважно територією специфічної культурної однаковости (чи радше окремих культурних однаковостей), ще далека від того, щоб уповні бути такою багатокультурною, як Канада, Австралія чи США.

Нова, самосвідома багатокультурність виникла завдяки новому сплескові неоднорідної за своїм складом іміґрації, зростанню процесів самосвідомости й самоствердження корінних народів Нового Світу й афро-американців, а також завдяки новим культурним рухам.

Канада й Австралія проголосили багатокультурну політику й створили відповідні інститути відкрито й беззастережно – в той час. як США й Західня Европа – лише неявно й частково. Багатокультурність і її історичні попередники завжди були й залишаються політично суперечливими й часто породжують спрямовані проти них рухи, що ставлять своєю метою захист єдиної національної культури. Так, раннє християнство цілковито може бути визначене як феномен багатокультурности, що об’єднав представників різних мов та культур в єдине ціле на засадах віри в Ісуса Христа.

У середні віки християнство втратило ці ознаки, особливо після проголошення першого хрестового походу, через появу інквізиції, виникнення національних конфесій, реформаторських деномінацій тощо.

Нині багатокультурні суспільства й рухи являють собою серйозний виклик традиційній політичній філософії, соціяльній теорії й політичній ідеології Заходу, що поглиблено вивчають проблему значення культурної ідентичности й функціонування культур, намагаючись знайти відповіді на ці виклики життя.

НА ТЕМИ ДНЯ

Іван Дем'янюк-молодший: „Німці збудували будинок з карт, на який суне буря"

Мюнхенський прокурор співпрацює з німецькими громадянами, на яких є докази щодо їхньої безпосередньої участи у вбивствах. Ціллю цієї співпраці є охоронити їх від судового переслідування.

Прокурор активно вербує уцілілих і членів сімей єврейських жертв, щоб залучити їх до судового процесу як звинувачувачів (Nebelklaeger), аби емоції останніх відповідно вплинули на суддів і ті знехтували відсутністю потрібних документальних підтверджень. Відомо, що Німеччина допустила помилку, не визнавши винними тих німців, які були керівниками в Собіборі. Нині вона оправдує судовий процес над Іваном Дем'янюком нібито тим, що не хоче вдруге допустити ту ж саму помилку.

Сьогоднішній Мюнхен укриває своїх громадян, яких мав би притягнути до судової відповідальности, щоб тепер провини за вчинки німців накинути на українських полонених. Заманювання під цю брудну гру звинувачувачів (Nebelklaeger) є відчайдушною спробою німців вибілити своє минуле. Однак, ця недостойна поведінка стане ще більшим соромом для Німеччини.

Деякі засоби масової інформації, засліплені емоціями, що вирують навколо судового процесу в Мюнхені, писали, що мій батько визнав, що перебував у Собіборі або що цього він ні не підтвердив, ні не заперечив. Насправді впродовж 30 років він відкидав і відкидає будь-які закиди щодо його участи в Голокості.

Саме обов'язком прокуратури є довести протилежне. Ті ж самі арґументи висунув його адвокат доктор Ульріх Буш. У своєму першому виступі на суді він наголосив, що полонені у Травніках, не конкретно – І. Дем'янюк, були змушені ставати охоронцями через загрозу їхньому життю. Арґументи адвоката У. Буша є обґрунтовані історичними фактами та мають пройти успішну перевірку в суді.

Сам Голокост викликає шок і сприймається без заперечень. Однак, суд у Мюнхені став пародією правосуддя. Очевидно, уцілілі та їхні родини не несуть відповідальности за те, що відбувається у Мюнхені та що чинять мюнхенська прокуратура, адвокати, суд.

Історія стверджує, що Німеччина є винна за страждання мільйонів людей, зокрема мого батька як військовополоненого червоноармійця.

Прокуратура, згідно з німецькими законами, запросила своїх адвокатів та адвокатів звинувачувачів брати участь у судовому процесі. Прокурор Мюнхену має задокументовані покази понад 50 свідків, що впродовж 60 років давали окремі свідчення німецьким, польським, канадським і совєтським дослідникам. Вони є підтвердженням історичної правди: совєтських полонених, в тому числі й мого батька, трактували не по-людськи та виморювали голодом. Зокрема життя полонених у Травніках було під загрозою: або служба німцям, або розстріл за втечу чи крадіжку цінностей.

Адвокати прокуратури мають взяти останнє до уваги. Також вони повинні зрозуміти, що серед свідків є двоє німецьких громадян, які не були охоронцями в Собіборі, а в інших таборах смерті – в Белзеці і Треблінці. Прокурор Мюнхену має достовірні докази, що ці нацисти здійснювали мордерства. Однак, досі їх не засуджено, вони є „чистими" перед прокуратурою. Замість цих нацистських убивць суд прагне винести вирок українському полоненому, проти якого немає доказів в жодному вбивстві чи фізичному побитті.

Зрозуміло, що уцілілі в Собіборі, ці звинувачувачі на суді разом з членами родин загиблих жертв (Nebelklaeger), а також присутні представники преси не знають про згадані матеріяли. Однак, кожен з адвокатів прокуратури має пам'ятати про наявні в них документи, зібрані згаданими дослідниками. Німецький суд, прокуратура й адвокати звинувачувачів (Nebelklaeger) у ганебний спосіб використовують жертв Голокосту та членів їхніх родин, а також уцілілих, щоб довести світові: Німеччина – невинна. Саме задля цього розпочали судовий процес над Іваном Дем'янюком і прагнуть його засудити.

Іван Дем'янюк-молодший

Переклад з англійської **Мирослави Олексюк** та **Марти Онуфрів**

Квебек шукає українських фахівців

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – До уваги читачів в канадській провінції Квебек: на вас іде велика „четверта хвиля" – така собі з понад 50 тис. „крапель".

Квебек потребує фахових людей, і так, як у 20-их і 30-их роках минулого століття, активно рекрутує потенціяльних іміґрантів. Цим разом уряд провінції Квебек плянує видати понад 50 тис. в'їзних віз для українців – 50 тисяч крапель „четвертої хвилі".

В Канаді, так як і в США, іміґраційні справи є під юрисдикцією федерального уряду, себто Отави. Але провінційний уряд має представників по світі, які пропонують поселення у Квебеку. Виповнивши усі умови Квебеку, іміґрант звичайно дістає федеральну візу, хіба що в його чи її досьє є якісь проблеми.

Серед умов, які ставить ця франкомовна провінція Канади бажаючим поселитись там, є знання французької мови. От так! Хочеш жити в Квебеку – навчись говорити мовою Квебеку. Це, мабуть, шокує деяких громадян України, які думають про поселення за морем. Але Квебек до цього серйозно ставиться. Він шукає потрібних фахівців насамперед у франкомовних країнах, але також в інших, де бажаючі еміґрувати заздалегідь вивчають французьку мову. Бо Квебеку „on doit parler francais" (тра' говорити французькою).

У Відні діє іміґраційне бюро, яке вербує еміґрантів з Східньої Европи, в тому числі з України. Ним керує такий собі Жан-Паскаль Вашон, колишній канадський радіомовник, який перейшов на працю до Іміґраційного бюра Квебеку. Деакий час він працював в культурному відділі Канадської амбасади у Відні, а потім знову повернувся до цього бюра.

На зустрічі з журналістами в Києві восени 2009 року Ж.-П. Вашон розповідав, що чергове вербування в Україні відбудеться у Києві й Дніпропетровську.

Він наголошував, щоб потенціальні еміґранти не покладались на посередників, щоб подавались прямо до віденського бюра. Можна все почати через зв'язок Інтернету.

Квебек, сказав Ж.-П. Вашон, потребує дуже різних фахівців. Серед них він назвав біохеміків і хеміків, авіяційних спеціалістів, статистиків, техніків з онкології, слюсарів і сантехніків, каменярів, м'ясників і пекарів.

Квебек також шукає медичних спеціялістів, але тепер ставить наголос на медсестрах і медбратах, на ляборатoрних техніках, але не шукає лікарів, бо перекваліфікування чужоземного лікаря дуже довго триває в Канаді, пояснив урядовець.

Вивчення французької мови – це справа апліканта, але Іміґраційне бюро пропонує різні курси в Україні. Якщо ж комусь треба більш інтенсивного навчання, то квебекці радять піти до платного репетитора, а кошти за такі лекції уряд поверне, коли дана особа приїде на поселення.

Тому що ця зустріч про еміґрацію до Канади вдбувалась в Україні, то виникло неминуче запитання: „Чи є в Квебеку житло для іміґрантів?". Ж.-П. Вашон, видно було, вже не раз чув таке запитання у пост-совєтському просторі. Він спокійно вияснив, що в Канаді немає спеціяльних помешкань для нових поселенців. Кожний собі орендує мешкання, яке йому підходить. Тут він додав, що в Канаді діє закон проти дискримінації на житло. Але також у Квебеку, сказав він, є організації, які помагають іміґрантам знайти помешкання.

Щоб дістати візу на поселення в провінції Квебек, є отож дві головні умови: володіння певною професією і знання французької мови. Між канадським федеральним міністерством закордонних справ і міністерством іміґрації Квебеку є договір щодо іміґрації. Квебек вибирає поселенців, а федеральне міністерство автоматично видає в'їзні візи на поселення в Канаді.

Відбувся День союзянки

ВИПАНІ, Нью-Джерзі. – Округа Союзу Українок Америки (СУА) в Нью-Джерзі, як і щороку, 15 листопада влаштувала День союзянки в Українському американському культурному центрі Нью-Джерзі.

Тема імпрези була – „Визначні українські жінки", котрих поодинокі відділи вибрали як своїх патронок. Відділи приготували інформативні таблиці про своїх патронок, а також зробили виставку фотографій та альбомів зі своєї діяльності.

Головна мета імпрези – інформувати громадянство про працю СУА, а також приєднувати нових членок, головно з четвертої хвилі, бо, на жаль, старші, довголітні членки відходять.

Імпрезу підготувала і провадила Ксеня Раковська з допомогою голови округи Ольги Луків.

У вступному слові К. Раковська згадала, що було дуже багато українських жінок в історії, котрі своєю жертвенною працею мали великий вплив на історію та культуру України. Вона згадала тих відомих жінок, яких відділи вибрали собі за своїх патронок.

98-ий відділ вибрав собі княгиню Ольгу, яка розумно і відважно правила в Київській Русі. 65-ий відділ назвав себе „Дочками України" – співзасновницею відділу була Анна Дмитерко-Ратич, котра належала до славної стрілецької трійки разом з Оленою Степанів та Софією Галечко. Жінки цього відділу пообіцяли назавжди залишитися „Дочками України". Також 24-ий і 28-ий відділи назвали себе „Дочками України".

75-ий відділ ім. Константини Малицької вибрав її як приклад громадської діячки, а також письменниці, педагога, яка усе своє життя працювала на громадській ниві. 86-ий відділ вибрав Олену Телігу за її патріотизм, відвагу і героїзм. Поетка, літературний критик, член ОУН, загинула трагічно в Києві, у Бабиному Яру, від рук німецьких окупантів. 92-ий і 100-ий відділ вибрали Ольгу Басараб як свою патронку. Вона брала участь у визвольних змаганнях в жіночій чоті УСС-ів, а за свою харитативну працю та діяльність у Комітеті Допомоги Раненим у Відні була відзначена міжнародною організацією Червоного Хреста.

К. Раковська, закінчуючи своє слово, сказала, що „це тільки кілька визначних жінок з нашої історії, яких на цьому Дні Союзянки вшановано, і які стали прикладом для всього жіноцтва. Їхня праця і жертвенність ніколи не забудеться і залишиться назавжди в нашій пам'яті".

На кінець програми було висвітлено документальний фільм, недавно виданий в Україні, про світової слави співачку Соломію Крушельницьку. Ця талановита жінка принесла собі й Україні велику славу своїми виступами на сценах світу.

Голова СУА Маріянна Заяць подякувала організаторам Дня союзянки за цікаву програму.

Оксана Кузишин

Під час Дня союзянки в Українському американському культурному центрі Нью-Джерзі.

Плякат 86-го відділу СУА ім. Олени Теліги.

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Січень 2010 року, ч. 113

Про діяльність Фундації ім. І. Багряного в 2009 році

Фундація розпочала 35-ий рік своєї діяльности. До зібраних фондів при заснуванні Фундації 1975 року та кількох наступних років щорічно приєднуються своїми пожертвами члени й прихильники Фундації та щира українська громада діяспори США, Канади, Англії та Австралії.

За роки незалежности України з каси Фундації видано 1,400,000 дол. на фінансову підтримку патріотичній пресі України, а також науковим установам, сиротам та на видання книг з тематики, яка була заборонена в Україні в роки комуністичного панування.

В 2009 році до каси надійшло 35 тис. дол., а з каси видано на допомогу Україні та установам діяспори 77 тис. дол. Належну увагу Фундація приділяла й далі приділяє газетам та журналам. Деякі з них виходили роками, а пізніше припинили своє існування.

В 2009 році надано фінансову допомогу газетам „Літературна Україна" Спілки письменників України та „Промінь Просвіти" в Кривому Розі, журналам „Університет" в Львові, „Березіль" в Харкові та„Бористен" в Дніпропетровську. Фундація є представником в США цих трьох журналів та газети „Літературна Україна".

Фундація щорічно, як член Ліґи українських меценатів, надає по 5,000 дол. на конкурси знань української мови. Для сиріт з фізичними вадами в Дніпропетровську та інших містах вислано 4,100 дол. на подарунки, городину, плоди, пакунки з одягом. Представник Фундації Фідель Сухоніс підтримує зв'язки з керівниками сирітських установ в Дніпропетровську. Прислані до Фундації гроші для Товариства Української Мови в Чикаґо, яке очолює Віра Боднарук, в сумі 2,100 дол. теж передано за призначенням.

Найбільші суми видано на видання наукового та художньо-публіцистичного збірника „Українська перемога – Конотопська битва" з нагоди 350-ої річниці перемоги військ гетьмана Івана Виговського над військами Московщини, 2-го тому книги статтей у видавництві „Смолоскип" – „Карби часу" Василя Гришка, на видання індексації газети „Українські вісті" за 55 років, на приготування книги Михайла Воскобійника, на видання книг В. Корнієнка, Левка Хмельковського „136 призвідців Голодомору", Модеста Левицького та інших відомих авторів, а також Івана Багряного „Огненне коло" та „Чотири сутності невідомого Миколи Гоголя".

На побудову пам'ятника жертвам Голодомору 1933 року в Миргороді на Полтавщині вислано 6,000 дол. На пам'ятник одному з провідних членів Української революційно-демократичної партії та одному з засновників Фундації ім. Івана Багряного В. Гришкові виділено дружині, яка має фінансові труднощі, 4,500 дол. На цифровий запис газет „Свобода", „The Ukrainian Weekly" та альманахів УНСоюзу видано 2,000 дол.

По 500 дол. вислано „Смолоскипові" для стипендій студентам та для допомоги колишнім дисидентам, Фундації „US–Ukraine" – для допомоги потерпілим від повені, Українській Вільній Академії Наук в США та товариству „Ганусь" в Миргороді.

Вислано багато пачок з книжками діяспори в Канів, Київ, Львів, Дніпропетровськ та інші міста України.

Шостий запис пісень Анички

В 2009 році вийшов шостий компакт-диск пісень „Я ще люблю" у виконанні Анни Чеберенчик (Анички), яка є не тільки виконавицею, а й автором і композитором шістьох пісень на цьому дискові. Диск записаний на студії у Львові коштом Анни Чеберенчик та Ярослава Меркела, її чоловіка, члена Фундації ім. Івана Багряного, колись активного члена Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ) в Чикаґо.

Диск має 18 пісень: „Я ще люблю", „Зміст розлуки", „Скажу:„Прощай", „Вишита сорочка", „Червоні троянди", „А любов, як вишня", „Квітка серця", „Посмішки волошки", „Не кажи", „Ти прийшов", „Без тебе", „Чуже щастя", „Як я сяно грабала" (лемківська народня пісня), „Гей, соколи", „Ми об'їхали землю навколо", „Моя Україно".

Пісня „Ми об'їхали землю навколо" є маршем, текст якого написав Іван Багряний, а музику – Микола Фоменко. До цих слів також написав музику Григорій Китастий, і пісню часто виконувала Капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка.

М. Фоменко збагачував українську музично-вокальну культуру в США своїми новими творами. Крім своєї педагогічної та мистецької активности, він залишив велику музичну спадщину: оперету „Ганна", музичну драму „Маруся Богуславка", оперу-казку „Івасик-Телесик" та велику кількість композицій для скрипки та фортепіяна. Він написав музику до віршів Тараса Шевченка, Івана Франка, Павла Тичини, Євгена Маланюка, Володимира Сосюри, І. Багряного та ін. М. Фоменко помер 8 жовтня 1961 року на 67-му році життя і похований на українському кладовищі в Савт Бавнд-Бруці, Ню-Джерзі.

А. Чеберенчик народилася в історичному куточку України, у селі Свірж (Львівська обл.) у лемківській родині. Закінчила Львівське училище культури та мистецтв (факультет хорового дириґування). Кілька років співала в хоровій капелі „Мрія", яка діє у Львівській комерційній академії. З капелею багато концертувала по Україні та за кордоном. Згодом вступила до Комерційної академії.

Закохана в лемківські пісні, які з народження чула у своїй родині, виростала з ними і змалку співала. Мабуть, саме це і мало вирішальний вплив на вибір пісень до першої сольної програми та на запис альбому лемківських пісень в сучасних стилях.

Свій творчий шлях на естраді Аничка розпочала у липні 1999 року на XVII міжнародному фестивалі „Лемківська ватра" в Ждині (Польща). Саме на цьому фестивалі вперше відбувся виступ співачки і прозвучали її перші лемківські пісні. Численні гості та учасники фестивалю з захопленням сприйняли Аничку. Вона стала відкриттям фестивалю, і з того часу розпочалася активна творча робота над сольною програмою, участь у фестивалях та різноманітних імпрезах, запис на радіо, телебаченні тощо.

За короткий час Аничка взяла участь у багатьох фестивалях і концертних програмах у Львові, Києві, Трускавці, Дрогобичі та інших містах.

Новий диск Анички „Я ще люблю" можна придбати, вславши чек на 11 дол. на адресу: Mr. Jerry Merkelo 7415 Black Tree Ln., Citrus Heights, CA 95610.

Уточнення

В попередній сторінці Фундації, в статті „Вітаємо", трапилася прикра помилка. Прізвище одного з членів Контрольної комісії Фундації надруковано з помилкою. Його прізвище – Микола Козюра.

Віктор Педенко відійшов у вічність

Св. п. Віктор Педенко

29 листопада 2009 року відійшов у вічність у Канаді Віктор Педенко, який народився 9 липня 1937 року на Донбасі. Він був активним в філії Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ) в Торонто, деякий час очолював Головну управу ОДУМ Канади, а в 1976-1982 роках був головою Центрального комітету ОДУМ. Впродовж дев'яти років він був генеральним секретарем Світового Конґресу Українців, а з кінця 2008 року – заступником голови Фундації ім. Івана Багряного.

Висловлюємо щире співчуття дружині Галині та синам Вікторові й Юрієві з родинами – від імені управи, членів та прихильників Фундації ім. І. Багряного. Вічна Йому пам'ять!

Щиро дякуємо за підтримку!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: 1,275 дол. – **Маруся й Іван Гнипи** (з них 1,000 дол. для сиріт Дніпропетровська та 200 дол. на пресовий фонд журналів „Бористен" і „Наша Церква Київський патріярхат"); 350 дол. – **Стефан Феденко**; 300 дол. – **Іван Заковоротний** (з них 200 дол. для журналу „Березіль" та 100 дол. для журналу „Бористен"); 240 дол. – **Микола Сороколіт** (з них 190 дол. на пресовий фонд журналу „Березіль"); по 200 дол. – **парафія св. Трійці в Ню-Йорку** на видання книги про Конотопську битву, **Леонід Ліщина** (з них 100 дол. в 10-ту річницю відходу у вічність його брата Едварда та по 50 дол. в пам'ять друзів Олексія Шевченка та Бориса Яременчка); 150 дол. – **Григорій Кісіль** (з них 50 дол. на побудову пам'ятника гетьманові Іванові Мазепі або Симонові Петлюрі в Полтаві, по 40 дол. на пам'ятник жертвам Голоду в Миргороді та на видання книги про бій під Конотопом, та 20 дол. на видання книги про Голодомор 1933 року); по 100 дол. – **Катерина Васильченко** на Різдвяні подарунки для сиріт, якими опікується Київський патріярхат, **Петро Гурський, Марія Мала, Анатолій Брантон** – на пресовий фонд „Бористену" та **Володимир Колюбінський** – для газети „Літературна Україна"; по 50 дол. – **Анна і Олександер Білозерські, Анатолій Яцюк, Роман Воронка, Оля і Ілько Марущаки** на „Літературну Україну", **Анна Гнатюк** в пам'ять Сергія Омельченка на „Літературну Україну" та **Ярослава Гірна**; 35 дол. – **Віталій Шумаков**; 30 дол. – **Федір Гайовий** в пам'ять Віктора Педенка; по 25 дол. – **Василь Ліщенський та Петро Лагола**; 15 дол. – **Данило Томащук.**

Для сиріт-інвалідів в Дніпропетровську прислали пожертви: по 100 дол. – **Стефан Феденко, Віра Руденко** та **Микола Ляшенко**; по 50 дол. – **Віталій Шумаков** та **Микола Сороколіт**; 30 дол. – **Григорій Білоус** та 20 дол. – **Микола Андріанів.**

Фундація щиро дякує всім жертводавцям, гроші яких будуть переслані за призначенням, й просить українську громаду підтримувати й далі Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати виданню книг в Україні, пресі, сиротам та в освідомленні людей України, щоб Україна якнайскорше стала демократичною, українською Україною!

Дописи і листи до сторінки Фундації ім. Івана Багряного просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave., Arlington Heights, IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

ПОДОРОЖІ

Незабутні оперові тури до Европи

„Без мрії не можна жити", – співається в одній з українських пісень. Так було і в нашій родині. Приходять на думку слова цієї пісні: „Без вітру не родить жито, без вітру вода не шумить, без мрії не можна жити , не можна нікого любить".

Мріяли ми з чоловіком Омеляном роз'їжджати по світу, відвідувати театри, слухати славні опери, як тільки випустимо доньок у світ, посплачуємо всі кредити і передамо свої громадські обов'язки молодшому поколінню. Та не судилося. Шість років минуло від його смерти, а мрія залишилася. „Вона має здійснитися", – сказала якось наша донька Ада. І я придумала „Opera Tours" , щоб здійснити наші наміри у вузькому колі друзів, приятелів і просто клієнтів – любителів опери і клясичної музики, а прибуток від цих подорожей передати в пам'ятний фонд ім. Омеляна Гельбіґа при Капелі бандуристів в Дітройті. Так почала здійснюватися наша мрія.

В жовтні 2008 року відбулася подорож до Чехії та Італії. Ми поїхали до Праги, на оперу Джакомо Пучіні „Турандот", а потім до Міляну, де в театрі „Ля Скала" грали „Весілля Фіґаро" Вольфґанґа Амедея Моцарта.

Не можна сказати, що ми були дуже захоплені оперою в Празі, хоч поставлена вона була на високому рівні. Якось невдало тенор витягував арії, а хор (сама опера – голосна) ніби хотів перекричати оркестру, котра заголосно грала і заглушувала співаків. Можливо, більше враження на нас у Празі, попри наші музичні пляни, справила зустріч з Богданом Райцинцем, головою української громади. Це молода людина, народжена і вихована в Празі, котра не тільки не забула свого коріння, а й вкладає надзвичайно багато зусиль і праці для збереження української спадщини в Чехії. Він нас попровадив на Ольшанське кладовище, де спочиває багато визначних українців – Зинаїда Мирна, поет Олександер Олесь (Кандиба) та його дружина Віра Кандиба – голова Союзу Українок у Празі (1928), педагог Софія Русова та інші. Б. Райцинець наголосив, що в Празі тепер налічується майже 50 тис. українців, а загалом у Чехії їх понад 200 тис. Потім ми поїхали до Подебраду (56 км. від Праги), де до війни знаходився Український культурно-науковий центр.

Справжньою українською фортецею на цвинтарі в Подебрадах став колюмбарій, на якому написано: „Дорогим товаришам, яким доля не судила повернутися на Батьківщину. Персонал Української Господарської Академії, р. Б. 1933". Тут збережено прах понад 40 українських вчених, науковців, письменників, істориків, військових і політичних діячів, і просто тих, хто „любив Україну в найтяжчу її хвилину", як написано на могилі Михайла Гайовського. Тут є поховання мецената і видавця Євгена Чикаленка, директора музею Визвольної боротьби України Дмитра Антоновича та його сина Марка, багатьох інших.

Три дні у Празі злетіли дуже швидко, і ми полетіли до Міляну. Це наша найважливіша мета – побувати у найбільшій і найславнішій Опері світу і там почути твір В. Моцарта. Саме відчуття, що ми (майже всі фанатики опери) сидимо в партері „Ля Скала", в 22-му ряді від сцени, неможливо відтворити. Це щось фантастичне. Постановка і співаки були феноменальні, акустика досконала, чудові декорації і неперевершене відчуття здійснених мрій. За їхнім звичаєм горішні балькони виявляють своє задоволення опери не оплесками, а тупанням ніг на дерев'яному паркеті. Це теж виглядало для нас чимось надзвичайним. Наступного дня ми оглядали музей оперного театру і з особливим поклоном нашій славній Соломії Крушельницькій, голос якої багато разів звучав зі сцени цього театру. Погруддя С. Крушельницької подароване театрові урядом незалежної української держави. До туристичної програми входила також прогулянка на озеро Комо, відвідини Беладжіо, катедри Дуомо та оглядини славної фрески „Тайна Вечеря" Леонардо да Вінчі в соборі Санта Марія деле Грація в центрі міста. Подорож вдалася, і товариство було таке задоволене, що я відразу почала думати про нові маршрути на 2009 рік.

Й у вересні 2009 року ми знову вирушили (майже у тому самому товаристві) в мандри, на цей раз до Румунії, де у Букарешті що два роки відбувається Міжнародний музичний фестиваль ім. Ґеорґе Енеску.

На другий день після приїзду, після цікавої екскурсіїї столицею Румунії та її околиць, йдемо до оперного театру на оперу Джакомо Пучіні „Манон Леско", де головні партіїї співали сопрано Даніеля Десу і тенор Фабіо Арміліато. Хоч для нас більш відомою була солістка, однак цей вечір належав Ф. Арміліатові і його кінцевій арії „Ah! Manon, mi tradisce i Ah Guai a chi la tocca!" Були це не тільки чудово заспівані арііі, але і гра його була надзвичайно артистична. Розпач над вмираючою Манон був такий переконливий, що хотілося вискочити з ложі, щоб його розрадити. Бальзамом на мою душу були слова однієї туристки: „Марійко, якби ми більше нічого не побачили в Румунії, то варто було приїхати тільки задля цієї опери!"

Другим румунським шедевром виявився концерт, на котрім ми були наступного дня. Лондонська королівська симфонічна оркестра виконала симфонії Сен-Санса і Равеля.

Далі виступав молодий американський скрипаль Джошуа Бел, який виконав симфонію Едварда Ляльо. На „біс" прозвучали варіяції на тему „Yankee doodle". Ми дуже шкодували, що не взяли з собою американських прапорців, щоб додати йому відчуття рідного дому.

Цей концерт відбувався у величезній концертній залі (колишньому палаці комуністичних з'їздів Румунії) на 3,000 місць. На стільки великим було зацікавлення у цьому концерті, що всі місця були випродані і ще сотні людей стояли під стінами залі.

Нічліг був в стародавньому готелі на території справжнього замку XIV ст. у містечку- фортеці Сіґішоара. Тут у 1431 році народився хлопчик Влад Цепеш, який згодом став одним із найвідоміших в історії людства „князем темряви" – Дракулою. Містечко Сіґішоара збереглося до наших днів практично в такому ж вигляді, в якому його знав В. Цепеш: криві вулички, маленькі будиночки, подвір'я і ґотичний монастир, в якому молився маленький Дракула.

Зворушені, їдемо далі на північ в сторону Брашева, відвідуємо чудовий Палац Пелеш короля Карла (з родини Ґоґенцолерів з Баварії) в Сінаї (XIX ст). Це колишня літня резиденція королів Румунії. Далі переїжджаємо прекрасні румунські Карпати, що творять гірську підкову, яку природа подарувала Румунії. Це дійсно надзвичайне чудове видовище.

Погруддя Соломії Крушельницької в Міляні.

Пам'ятник Ользі Кобилянській в Румунії.

Нічліг в румунській Буковині, де поруч з готелем побачили погруддя Ольги Кобилянської на високій підставі. Біля нього – напис золотими буквами на дощці блакитного кольору чотирма мовами про те, що тут народилася українська письменниця.

Поблизу – один з найбільших архітектурних скарбів Румунії – унікальні монастирі у Гуморі та Воронці з внутрішніми та зовнішніми фресками. Можна порівняти стінопис тих буковинських монастирів з фресками Базиліки Сан Марко в Венеції або собору Орвето (Італія). Ці безцінні архітектурні пам'ятки XV-XVI ст. належать до всесвітньої спадщини і охороняються ЮНЕСКО.

Зупиняємося на цвинтарі Сепинця, відомому своїми різнокольоровими дерев'яними надгробками в стилі „наївного мистецтва" – музей під відкритим небом. Купуємо ікони, мальовані на склі, писанки і їдемо в напрямі Будапешту, до останньої зупинки нашої подорожі.

Це місто завжди криє в собі якусь несподіванку. На цей раз це був парлямент, один з найвідоміших символів Будапешту, обличчя міста на листівках і реклямах, де ми побачили корону св. Стефана. На закінчення культурної програми нашої мандрівки прекрасний балет Фелікса Мендельсона „Сон в літню ніч" за мотивами комедії Віліяма Шекспіра.

Здавалося, що тільки вчора приземлився літак в Букарешті, а вже минуло 10 днів – час додому.

Прощаємося з Европою в чудовому передмісті Будапешту, де насолоджуємося циганською музикою, співами і танцями в одному з маленьких національних ресторанів.

На наступний рік маємо нові ідеї на оперові тури до країн Балтії, Санкт-Петербурґу, до Барсельони, Андори і Мадриду.

Марійка Гельбіґ

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Нові творчі голоси в Чикаґо

Зліва: Анна Богонюк-Ґоляш, Кейті Заполух, Соня Арко, Петруся Коверко-Данкен, Ірена Забитко, Алекс Сидоренко, Аня Антонович-Меткауф.

ЧИКАҐО. – 7 листопада 2009 року в Укранському Інституті модерного мистецтва відбувся вечір творчої молоді, на якому письменники, що народились та виросли в Америці, мали нагоду читати свої твори.

Переплітаючи серйозний тон з гумором, Ірена Забитко, почесний гість вечора, привітала своїх колег-початківців. І. Забитко – автор повісті „The Sky Unwashed“ на тему чорнобильської трагедії та збірки оповідань „When Luba Leaves Home“. Вона розповіла про свої нелегкі початки на шляху письменника, що почався, коли вона зростала і навчалася у Чикаґо.

Першою виступила Соня Арко. Її поезії були вже друковані у літературних журналах. Вона прочитала вірші, які складатимуть першу збірку її поезії: „The Civil Ceremony Comes First“, „Display“, „Cemetery“, „Anatomy Lesson“, і „Requiem“. С. Арко читає курси англійської мови і літератури в Гарпер-коледжі в Палатайн.

Аня Антонович-Меткауф представила короткі прозові твори, що вона їх написала до своїх мистецьких тривимірних праць, так званих „cigar box theaters“. Сатиричні твори „Ike and Hanna“, „Mr. Taylor’s Funeral“ і „My Son and the Water“ з’явилися вперше на вернісажі на Багамських островах, де поетка проживала з родиною майже три роки. Зараз Аня мешкає у Балтиморі, де студіює мистецтво.

Петруся Коверко-Данкен, що теж виросла в Чикаґо, прочитала своє оповідання „A Cup of Coffee“.

Алекс Сидоренко – випускник Ілинойського університету в Шампейн, де отримав звання маґістра у порівняльних літературах. Він навчався також у Київському університеті. Його коротка проза друкувалася в журналах „Yefief“ і „Exquisite Corpse“. Він прочитав одне зі своїх раніших оповідань яке друкувалося в „Fish Stories Collective 2“.

Кейті Заполух прочитала ряд своїх поезій: „Beyond the Esplanade“ „Fertility“, „Lead Pipes“, і „Lullaby for Abandoned Babies“. Її вірші виграли конкурс журналу „Trellis“. Зараз поетка працює над маґістеркою в університеті Southern Illinois.

Вечір організували та провели Соня Арко і Анна Богонюк-Ґоляш, яка працює лектором в Ілинойському університеті в Чикаґо. За фінансову підтримку організаторки дякують кредитовій кооперативі „Самопоміч“ в Чикаґо.

Алекс Сидоренко,
Анна Богонюк-Ґоляш

Вручено нагороди українiстам

Слово подяки виголошує Степан Сапеляк. Сидять (зліва): Анатолій Карась, Леонід Рудницький, Тарас Салига.

ЛЬВІВ. – 27 листопада 2009 року в приміщенні Львівського національного університету ім. Івана Франка відбулося вручення нагород лавреатам Конкурсу україністики Фонду Воляників-Швабінських при Фундації Українського Вільного Університету в Америці за 2007 рік.

Першою премією був нагороджений твір відомого українського поета Степана Сапеляка „Хроніки дисидентські від головосіку. Невольнича мемуаристика“ (Харків). Другу нагороду одержав збірник статтей „Маркіян Шашкевич на Заході“, під редакцією Ярослава Розумного (Вініпеґ), та „Чарівні казки“ Миколи Зінчука (Львів), якого також відзначено за серію упорядкованих і виданих книжок під загальною рубрикою „Українська казка“. Третьої нагороди вдостоєні серія книжок для дітей „Пізнаю Україну“ авторства Алли Ковтун та Вікторії Ярош (Київ), та роман про сучасну трудову еміґрацію „Відторгнені“ Йосипа Салаша (Калуш).

Урочисте зібрання вів голова журі Конкурсу академік Леонід Рудницький.

Головне слово подяки виголосив С. Сапеляк. За глибиною змісту і силою почуття багато рядків з цього слова варті довшого цитування. Зокрема, маючи на увазі нелегке становище українського слова в Україні і тяжкі умови тих авторів, для яких це слово є святинею, поет сказав: „Коли вмирає пісня – вмирає слово, але коли вмирає поезія – вмирає душа... Нині зневажнено високе слово, зневажнено й творчу особу. Всіх несе за вітром. Моральний камертон узалежнений і оплачений комусь на догоду. Через надмірну схильність до матеріялізму заговорили не голосом Істини, а сленґом перевертнів, зорієнтованих на крах силового поля культури, зокрема літератури. Мотиви вислужництва, мікркування корист заносять письменника на зденаціоналізоване поле замовника... А тим часом бути хранителем культурного вогнища – це бути посвяченим у містиерію духовної спадщини, у процес спадкоємности культури...“.

Прес-служба Фундації УВУ

Перший у світі документальний фільм про Голодомор було показано в Україні

КИЇВ. – У програмі „Сьогодні – День пам’яті жертв Голодомору” 28 листопада Перший національний телеканал України передав репортаж про офіційне відкриття заходів дня пам’яті жертв Голодомору в Україні. Було показано Панахиду в соборі св. Софії, виконано „Реквієм” Гектора Берліоза (Київська симфонічна оркестра та хор – керівник Роджер Макмерін з США, капеля „Думка”– керівник Євген Савчук і хор ім. Платона Майбороди Національної радіокомпанії України – керівник Віктор Скоромний) і перший у світі документальний фільм з цієї теми „Незнаний Голод”.

Цей фільм був створений за межами України українською, французькою і англійською мовами засобами державної установи „Радіо Квебек“ в Монреалі, Канада, у 1983 році, коли ще існував СРСР. У створенні фільму головними діячами були режисер Клод Карон – француз, виконавчий продюсер Карел Людвік – чех, і дослідник-консультант та ведучий Тарас Гукало – українець. Таким чином, фільм став міжнародним і ніхто вже не намагався доводити, що Голодомор – це лиш українська фантазія.

Президент України Віктора Ющенко 18 серпня 2009 року з нагоди Дня незалежности України нагородив Т. Гукала орденом „За заслуги“ ІІІ ступеня. У вересні на Українському фестивалі Монреалю Т. Гукало був також нагороджений грамотою від комітету фестивалю за його довголітню працю на добро української громади.

Промовляючи перед пам’ятниками меморіялу жертв Голодомору в Києві, Т. Гукало згадав британського журналіста Малколма Маґариджа, який вирішив переїхати до Москву в 1932 році і жити там. Коли він приїхав і почув про Голодомор в Україні, то хотів особисто довідатися, чи це є правда. Але чужинцям було заборонено подорожувати в Україну, то йому придбала квиток його секретарка. І він побачив жахіття трагедії. В листопаді 2008 року, на 75-ліття Голодомору 1932-1933 років, М. Маґаридж був нагороджений орденом „За заслуги“ посмертно.

Віктор І. Глазко

„Білі плями" в життєписі Бориса Тена

Меморіяльна дошка на будинку в Дермані, де народився Борис Тен.

Ім'я видатного перекладача, письменника Бориса Тена добре відоме на Волині. Автор здобув почесне місце в історії української культури творчою працею. З-під його пера постали переклади світової клясики, починаючи від „Одісеї" Гомера, „Прометея" Есхіла і до творів Віктора Гюґо, Фрідріха Шіллера, Віліяма Шекспіра, Юліюша Словацького.

Літературний псевдонім письменника походить від стародавньої грецької назви річки Дніпро – Бористен, а його справжнє ім'я Микола Хомічевський. В історії першого відродження Української Автокефальної Православної Церкви часів Митрополита Василя Липківського він – протоєрей, настоятель собору св. Софії в Києві, другий заступник голови президії Всеукраїнської православної церковної ради (ВПЦР), співробітник органу цієї церкви „Церква і життя", автор багатьох композицій церковного співу.

Саме ці сторінки життєпису Бориса Тена – його церковна діяльність, заслання і рабська праця в концтаборі залишалися „білими плямами" в комуністичній і посткомуністичній історіографії.

У радянському довіднику стверджується, що Борис Тен народився 9 грудня 1897 року в селі Дермань на Волині. Закінчив Волинський інститут народної освіти в Житомирі. Вчителював, викладав латинську мову в Житомирському інституті чужоземних мов та педагогічному інституті.

Насправді М. Хомічевський був сином священика – о. Василя. Його мати – вчителька парафіяльної школи в Дермані. Він вчився у Клеванському духовному училищі, закінчив Волинську духовну семінарію в Житомирі.

З початком української революції 1917-1921 років М. Хомічевський був у вирі подій, брав участь в національно-визвольній боротьбі, працював вчителем в українських школах Житомира, від початку першого відродження Української Православної Церкви був його активним учасником. Саме завдяки його освітній і культурно-релігійній праці на Житомирщині постав цілий ряд парафій УАПЦ. М. Хомічевський був рукоположений в сан священика 1921 року Митрополитом Василем Липківським.

На східній Волині, окупованій тоді більшовиками, розбудовою церковного життя керував нововисвячений Єпископ, пізніше Архиєпископ Степан Орлик, з славного козацького роду гетьмана Пилипа Орлика.

І хоча о. М. Хомічевський з 1923 року був настоятелем собору св. Софії в Києві, він радо допомагав С. Орликові у розбудові українського православного церковного життя на Волині.

З дитячих років о. М. Хомічевський мав великі музичні здібності, чудовий голос. Він був добрим проповідником. мав глибокі теологічні знання, тому Митрополит В. Липківський призначив його настоятелем найстародавнішого і найшанованішого вірними храму УАПЦ.

15 січня 1927 року Народний комісаріят освіти УСРР дав дозвіл на видавання щомісячного журналу УАПЦ „Церква й життя". Головою редакційної колеґії обрано Митрополита В. Липківського, а співробітником редакції був М. Хомічевський. Було надруковано сім чисел цього журналу.

З початку відродження УАПЦ московська більшовицька аґентура проникла в усі клітини церковного життя. Аґент Державного політичного управління (ДПУ) Михайло Мороз довший час очолював найвищий церковний орган, був головою ВПЦР, розкладав разом з іншими засланцями більшовизму Церкву зсередини.

Після відходу М. Мороза з УАПЦ як явного її ворога і аґента ДПУ, він заснував Діяльну Церкву Христову і видавав її за спадкоємницю УАПЦ. 14 листопада 1924 року ВПЦР вислала свою відозву до єпископів, священиків, вірних, в якій засуджувала розбрат в церкві, що його несла діяльність інспірованої московською окупаційною владою Діяльна Церква Христова М. Мороза. Цю відозву підписали Митрополит В. Липківський, ряд священиків, серед них і о. Микола Хомічевський. Тоді більшовицька окупаційна влада почала терор проти Церкви. Весь єпископат, тисячі священиків, десятки тисяч вірних УАПЦ стали жертвами червоних катів, були знищені в тюрмах, контаборах, опинилися на засланні.

Серед засуджених був і о. М. Хомічевський. Його заслано на Далекий схід, до Владивостоку. Врятуватися о. М. Хомічевському вдалося завдяки співу, музиці, чужоземним мовам. В концтаборі йому дозволили створити хор із в'язнів.

На поселенні опинилася і дружина о. М. Хомічевського – Аполінарія (Нора) Ковальчук, у якої 11 квітня 1933 року у Владивостоці народився їхній син Василь. Н. Ковальчук працювала в театрі і виконувала в операх ряд ролей, зокрема ролю Оксани в опері Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм".

Управління таборів у Владивостоці 1 вересня 1936 року видало о. М. Хомічевському довідку про передчасне звільнення з заліком робочих днів. Він виїхав до міста Калініна в Росії, бо в Україні був „не бажаний". В 1937-1941 роках працював методистом в Калінінському обласному будинку народної творчости, з початком війни був мобілізований до Червоної армії.

Далі був полон, звільнення з полону, праця в самодіяльному театрі Новгород-Сіверська, арешт ґестапівцями, нацистський концтабір і звільнення в 1945 році. Через рік він повернувся в Житомир і до своєї смерти 13 березня 1983 року проживав в місті своєї юности. Житомирські сторінки життя заповнені в Бориса Тена творчою працею – завідував літературною частиною обласного театру, заснував хор „Льонок", очолював обласне літературне об'єднання.

Одначе, все це було досягнуто шляхом самозречення. Він нібито відійшов від Церкви, став звичайнісіньким радянським мирянином, одначе в душі залишався її великим прихильником, жив з Богом і Україною в серці.

Постаттю о. М. Хомічевського я зацікавився під час написання моєї чергової праці „Відродження Української Православної Церкви на Волині в 1917-2006 роках". Мої пошуки привели мене в архів Рівненської области, де я виявив низку документів, що стосуються родини о. М. Хомічевського. З'ясувалося, що найбільша колекція про Бориса Тена зберігається в обласному краєзнавчому музеї. Її я відкрив завдяки директорові Олександрові Булизі, який не лише дозволив опрацювати цю колекцію документів, а й зробив найбільш необхідні копії.

Вивчаючи документи, я помітив, що лише кілька з них проливають світло на життя письменника в таборі у Владивостоці. Не було жодного про ролю Х. Хомічевського у першому відродженні УАПЦ. Ці „білі плями" життєпису священика вдалося мені заповнити завдяки Олександрі Селепині з США, яка надіслала мені ряд історичних джерел, що проливають світло на священичі, тюремні роки о. М. Хомічевського.

Червневого ранку я відвідав Дермань. Разом з учителем-пенсіонером Дмитром Кравчуком оглянули село і кладовище, від якого стежка привела нас до будинку, в якому народився о. М. Хомічевський. Нині його власником є Яків Шевчук. На будинку – меморіяльна дошка радянських часів: „У цьому будинку в 1897 році народився відомий український радянський поет, перекладач Борис Тен (Микола Васильович Хомічевський)". Звичайно, ні слова про його священство, роки, проведені в концтаборі.

В Дерманській гімназії є кімната-музей Бориса Тена, одначе жодної згадки про священство о. М. Хомічевського не знайдете і тут. Є лише незначна заувага про те, що письменник був репресований.

Володимир Рожко,
Луцьк

Незвичні пам'ятники Д. Дурисвіта

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Неординарні творчі фантазії має Дмитро Дурисвіт з села Рай неподалік Бережан – людина щедрої душі, багатої уяви, кольоритних мистецьких настроїв.

Закінчивши школу, він працював в Росії, на тракторному заводі у Челябінську, де помітили його мистецькі нахили і запросили творити картини на заводську тематику, на яких зображав доменні печі та інші споруди.

У квітні 1973 року Д. Дурисвіт повернувся до рідного села, не гребував ніякою працею, а на виставках квітів показував оригінальні композиції. У 1988 році, приміром, у Бережанському краєзнавчому музеї була виставлена серія його картин „Раївські липи". Був учасником й інших виставок.

Окрім картин, які тепер частіше пише аквареллю, захопився пам'ятниками. За три роки створив оригінальний пам'ятник під відкритим небом у пам'ять про дві мирні новітні революції – Помаранчеву в Україні й Трояндову в Грузії. Його викладено з кольорових камінців.

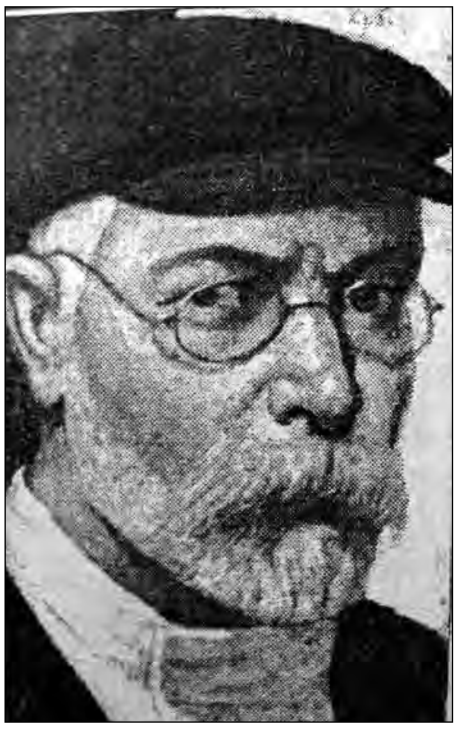
Неподалік цього пам'ятника знайшов чималий камінь, на якому задумав викарбувати зображення Божої Матері.

Тетяна Будар

Мистець Дмитро Дурисвіт біля свого будинку.

Маляр-символіст з Павлодару Михайло Сапожніков

Михайло Сапожніков. „Автопортрет“.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Місцевий художній музей має у своєму сховищі найбільшу в Україні колекцію картин видатного українського мистця Михайла Сапожнікова – понад 200 його творів. Але у часи СРСР цікавий художник першої чверті XX ст. замовчувався, про нього не писали, виставок не влаштовували.

Чому? Знайти відповідь на це запитання було не просто. Довелося звернутися до періодики 1920-1930 років. З’ясувалося, що „провиною“ художника перед радянською владою була його прихильність до символізму, що принципово не сприймався державними ідеологами, які сповідували так званий „соціялістичний реалізм“.

Біографічних даних про М. Сапожнікова знайшося не так вже й багато, деякі з них навіть сумнівні: невідомим залишається дівоче прізвище й інша інформація про його дружину Ольгу Олександрівну; чи є родинний зв’язок між Михайлом Івановичем Сапожніковим і Варварою Миколаївною Сапожніковою, що в 1919 році мала земельне володіння в кримській Алушті на Судакському шосе; у процесі пошуку – листування Михайла Сапожнікова й письменника Сергія Сергеєва-Ценського, листи художника іншим приватним особам, митцям, однодумцям.

Михайло Сапожніков народився 27 вересня 1871 року в Саратові тринадцятою дитиною в сім’ї. На юнака звернули увагу в колі заохочення художників, і місцеве Міщанське товариство рекомендувало його до навчання в Імператорській академії мистецтв у Санкт-Петербурзі. Він учився на образотворчому й педагогічному факультетах, стажувався в Мюнхені, а потім був вчителем малювання в жіночій гімназії міста Павлограда Катеринославської губернії. Тут він потоваришував з колеґою-педагогом, що викладав фізику, Сергієм Сергеєвим (у майбутньому знаменитим письменником, що у літературному псевдонімі додав до свого прізвища ім’я „Ценський“).

Дружба тривала багато років, хоча їхні шляхи розійшлися: М. Сапожніков переїхав у Катеринослав, а С. Сергеєв купив садибу в Алушті.

М. Сапожніков намагався щоліта поїхати до Алушти, де мав можливість повною мірою насолоджуватися кримським пленером. Нині в меморіяльному будинку С. Сергеєва-Ценського в Алушті є стенд, присвячений М. Сапожнікову.

Вони разом із художником Борисом Смирновим організували в Павлограді „Гурток аматорів мистецтв“, близьким для яких виявився символізм. З українських письменників мав прихильність до символізму лише Микола Вороний.

У 1906 році М. Сапожніков в Алушті написав першу символістську картину „У затоці“, на якій дивно гармоніювали статичні кипариси й динаміка нічних вогників. Потім була перша мальовнича серія з 12 картин, символи яких були тісно пов’язані з біблійними текстами, тому картини супроводжувалися табличками з цитатами з Біблії.

Після переїзду в 1906 році в Катеринослав М. Сапожніков продовжив розвиток по шляху філософських умовностей і символів. У 1916 році він почав створювати нову серію з 12 картин у ключі чистого символізму. Сюжети були присвячені Першій світовій та громадянській війнам.

Картина „Сліпці“ символізує „сліпий“ народ, котрий не знає, куди йти (це був жовтневий переворот 1917 року).

Спроба мистця в 1918 році – за сприяння авторитетних Іллі Рєпіна й Ігоря Грабаря – здивувати „катеринославським символізмом“ Петроград успіхом не увінчалася.

В 1919 році при гетьмані Павлові Скоропадському в Катеринославі був створений рафіновано-естетський журнал „Арґонавти“, що принципово не висвітлював політичних й ідеологічних питань. М. Сапожніков з радістю прийняв запрошення очолити художній відділ і написав програму статтю „Про символістичну творчість у мистецтві“.

М. Сапожнікова провладні митці не розуміли. Так, журнал „Зоря“ у 1931 році писав: „Пролетаріят висунув своїх діячів мистецтва для створення свого мистецтва, власної культури“.

У той час М. Сапожніков створив одну з найбільш цікавих символічних картин, але написану майже в реалістичній манері – „Жовтеня-демонстрант“. Зображено хлопчика з прапорцем „1 травня“ у руці, який, сидячи на дерев’яній сходинці ґанку сільського будинку, „приймає демонстрацію“, копіюючи Червону площу в Москві, а у дворі бродить усіляка живність: щеня, качка, кури, гусаки та ін. Ця гумористична картина, безумовно, написана в ключі соціяльної критики.

Остання прижиттєва персональна виставка М. Сапожникова відбулася 1925 року в Дніпропетровську.

Трагедією для нього стало захворювання спочатку енцефалітом, а потім – майже повний параліч. І навіть у цьому стані подвижник продовжував потроху писати невеликі картини та ескізи. Таких малюнків збереглося близько сотні.

Помер мистець в 1937 році, у віці 66 років. У 1968 році син художника передав дніпропетровському музеєві колекцію картин батька. І знову про М. Сапожнікова забули на 30 років. Лише в 1994 році, вже у незалежній Україні, було реставровано 40 його картин.

Володимир Єфимов

Михайло Сапожніков.„Сліпці“.

„Є кров холодна і гаряча“

17 травня цього року у Самборі на Львівщині відбувся літературний вечір поетки, лавреата літературних нагород ім. Василя Симоненка та „Благовіст“ Любови Проць. Про її талановиту і глибоко патріотичну творчість говорили на вечорі заступник голови Союзу Українок України Ростислава Федак, професор Дрогобицького державного педагогічного університету ім. Івана Франка Михайло Шалата, письменник Роман Дідула, директор Львівського видавництва „Каменяр“ Дмитро Сапіга та багато інших шанувальників поезії, присутніх на цьому вечорі, про що дуже докладно написала до „Свободи“ Марія Пукій. Пропонуємо читачам декілька віршів Л. Проць, які дають досить чітке уявлення про її творчість.

Любов Проць

Є кров холодна і гаряча,
Є кров швидка і кров ледача, -
Якщо Ти, Господи, єси,
Молю: від рабської спаси!

* * *

Девіз епохи: спати й жерти.
І не рятує світ краса...
Святий вогонь самопожертви
Боги забрали в небеса.
Без нього ми – орда безлика
З єдиним прагненням – гребти.
В „гуманітарних“ черевиках
Чалапаємо до мети.
До нитки обберуть небавом
Свої й чужі зарубежі...
І чим там думають, цікаво,
Високі правлячі мужі?
Та не один з них в каламуті
Половить рибку золоту...
Хоч начебто уста розкуті,
Та волю маємо не ту...
Степи перевертні запрудять.
І жах нашіптує мені:
„Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...“

* * *

На прадавнім занедбанім жорні
Мелем, мелем крутий свій час.
Білі плями і плями чорні
Яничарами прискають з нас.
Хто ми нині: сини чи пасинки?
Мучить спрага живої води.
Нерозбовтані вина класики
Бунтом бродять в серцях молодих.

* * *

Світ зчорнів – а ми і далі: білий…
Світ здрібнів –
а ми йому: великий…
Там, де світлі тіні остовпіли,
Ще блукають призабуті лики.
Спрагло заглядають в очі кожні,
Німо просять світло повернути…
Та уста довкола чорні й ложні,
І немає місця для покути.
Так живем, погрузнувши в мізерне,
В світі, що на гріх людський оперся.
...Поки час всесильний не оверне
В бездиханний прах іще півсерця.

* * *

Облітають весни пелюстково
На мої зелені спориші.
Чи знайду оте єдине слово,
Що як хліб насущний для душі?
І чи варто в пошуках недремних
Мукою каратись при свічі,
Як уже на досвітку замре в них
Відкриття, віднайдене вночі?..
Ох, чи варто...
Та гірка робота
Прикипа до серця, мов кора.
Та сама собі зізнайся потай:
Ти – не ти без впертого пера.
І дарма, що падає терново
Ніч твоя на рідні спориші...
Чує серце: близько ходить слово,
Що як хліб насущний для душі.

Унікальне видання, цікава знахідка

Книга вагою дев'ять кілограмів

КИЇВ. – Видавничий дім „Адеф-Україна" випустив у світ друге факсимільне видання „Пересопницької Євангелії", максимально наближеної до оригіналу копії. Один примірник оновленої рукописної пам'ятки староукраїнської мови та мистецтва XVI ст. оцінюють у 40 тис. грн.

Первісний фоліянт перебуває в Інституті рукописів Національної бібліотеки України ім. Володимира Вернадського, і його дістають із сховища лише раз на чотири роки, щоб під час інавґурацій саме на цій Книзі тримав руку президент незалежної держави, присягаючи на вірність народові.

„Час позначився на стані „Пересопницької Євангелії", – розповіла управитель видавничого дому Оксана Заробчук, – після тривалого використання втрачено первісну оправу, пошкоджено аркуші, осипаються золоті фарби мініятюр, тому факсимільний варіянт став нагальною потребою.

Видання фоліянту сучасними поліграфічними засобами тиражем 1,000 примірників готувалося цілий рік. Загалом книжка вийшла максимально наближеною до первісної. У ній майже тисяча сторінок. Важить вона дев'ять кілограмів. Обкладинка оправлена у дубові дошки, обтягнуті оксамитом. На обкладинці є латунно-срібні чеканки ручної роботи".

Перше факсимільне видання „Пересопницької Євангелії" було здійснене в Інституті української мови Національної Академії Наук України тиражем 500 примірників. Як відомо, переклали Євангелію протягом 1556-1561 років син протопопа Михайло Василевич та архимандрит Пречистенського монастиря Григорій спочатку у Заславському, а потім у Пересопницькому монастирях. Замовила книгу княгиня Анастасія Заславська.

Після зруйнування Пересопницького монастиря доля книги тривалий час була невідома. Але у 1701 році її подарував Переяславському єпископському престолові гетьман Іван Мазепа. Згодом пам'ятка опинилася у бібліотеці Переяславської семінарії, потім була перевезена до Полтавського давньосховища. Під час Другої світової війни книга була евакуйована, а з 1947 року перебуває у фондах Національної бібліотеки України ім. В. Вернадського.

Загадкова археологічна знахідка

ВОЛОДИМИР-ВОЛИНСЬКИЙ, Волинська область. – Археологи розкопали таємничий фундамент кам'яної споруди розміром 8.3 на 5.2 метра.

Покищо вони не мають відповіді на запитанння, що це за споруда – культова, господарська, оборонна чи якась інша? У зв'язку з погодними умовами археологічні досліди припинено. Але розкоп не залишили напризволяще, створивши над знахідкою своєрідне шатро.

Як зазначає відомий волинський археолог Сергій Панишко, виявлений об'єкт у жодних архівних документах не значиться.

Єдина покищо часова позначка – на цеглі. Вона датується XIV – початком XV ст. У східній частині знайденої будівлі були колони і це, звичайно, додавало їй величности.

Знахідкою у Володимир-Волинському зацікавилися дослідники з інших реґіонів України, навіть з Росії. Вони готові навесні прибути до міста, аби долучитися до вивчення невідомого об'єкта.

Євген Цимбалюк

Управитель видавничого дому „Адеф-Україна" Оксана Заробчук демонструє нове факсимільне видання „Пересопницької Євангелії".

Під таким дахом зимуватиме знахідка.

За батьковим заповітом

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 2 жовтня у місцевій гімназії відбулась зворушлива зустріч, організована за сприяння о. декана Івана Хрептака: у гості завітали діти колишніх учнів Бережанської гімназії – Уляна Стельмах-Стек з Торонто в Канаді і Мирослава Гриценко з Тернополя. У дар гімназистам У. Стельмах-Стек передала сучасне комп'ютерне обладнання, а до музею гімназії – старовинні світлини з життя гімназії минулого століття, які зберігались у її домашньому архіві.

У. Стельмах-Стек розповіла, що 70 років тому закінчив четверту клясу Бережанської гімназії її батько Остап Стельмах, родом з Зарваниці. У 1944 році він подався в еміґрацію, рятуючись від репресій радянської влади. У Мерилендському університеті він здобув професію інженера-механіка й до виходу на пенсію працював за цим фахом на цукровому заводі в Балтиморі. Коли батька не стало, У. Стельмах-Стек натрапила в його паперах на своєрідний батьківський заповіт – допомогти Бережанській гімназії. Радо виконавши його, вона побажала, щоб подарована техніка допомагала учням долати шлях до знань.

М. Гриценко розповіла, що У. Стельмах-Стек разом з чоловіком Ярославом Ковалем організовує літні табори для дітей-сиріт, пластунів, жертвує на різні патріотичні заходи.

Гості відвідали колишній будинок гімназії – теперішню середню школу ч. 1, у приміщенні якої вчився О. Стельмах, оглянули місто.

Володимир Зоренний

У Бережанській гімназії (зліва): директор Микола Будар, Ярослав Коваль, Мирослава Гриценко, Уляна Стельмах-Стек та гімназисти.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу,
видавництво тижневиків
„Свобода“ і „The Ukrainian Weekly“
та адміністрація „Союзівки“

складають найкращі побажання

ПЕРВОІЄРАРХАМ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ, УКРАЇНСЬКИМ
ОРГАНІЗАЦІЯМ, ЧЛЕНАМ УНС, УПРАВАМ ВІДДІЛІВ та ОКРУЖНИХ КОМІТЕТІВ,
ПЕРЕДПЛАТНИКАМ і ЧИТАЧАМ ТА УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ
В ДІЯСПОРІ й УКРАЇНІ

з нагоди

СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
І НОВОГО РОКУ

Радісних Свят
Різдва Христового і
Щасливого Нового Року

родині, приятелям, знайомим,
Головному Урядові УНСоюзу,
працівникам та всім секретарям Відділів

щиро бажають

СТЕФАН і СВЯТОСЛАВА
КАЧАРАЇ з родиною

Радісних Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року

родині, друзям, знайомим,
членам Головного Уряду, головам Округ і секретарям Відділів,
працівникам і всім членам Українського Народного Союзу

бажає

д-р ЗЕНОН ГОЛУБЕЦЬ
з дружиною МИРОСЛАВОЮ
і родиною

Радісних Свят
Різдва Христового і Щасливого Нового Року

членам Головного Уряду УНСоюзу, головам Округ,
секретарям Відділів, родині і приятелям
та всій українській громаді в діяспорі і Україні

бажає

МИХАЙЛО КОЗЮПА
з дружиною АННОЮ
і дітьми ТАТЯНОЮ і ДАНИЛОМ

Радісних Свят
Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року

родині, приятелям, знайомим,
Головному Урядові УНСоюзу,
працівникам та всім секретарям відділів

щиро бажають

МАРТА І ДАРКО ЛИСКО
з родиною

З Різдвом Христовим!
З Новим Роком
та Святим Йорданом!

Рідних, приятелів і друзів поблагослови, Боже,
здоров'ям, радістю, любов'ю, добром – зичать

ФЕРЕНЦЕВИЧІ
Юрій, Христина, Ксеня, Тарас, Люба-Ліда,
Ярина з чоловіком Адріяном Ланспері.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
І НОВИМ РОКОМ

в і т а є м о

РОДИНУ, ДРУЗІВ і ЗНАЙОМИХ

ІГОР, НАТАЛКА І АННА
ҐАВДЯКИ

Христос Родився! Славімо Його!

Щиросердечний привіт і побажання з нагоди
Радісних Свят Рождества Христового
та Щасливого Нового Року

родині тут і на Батьківщині,
приятелям, шановним пацієнтам, знайомим
та українському народові на рідних землях

пересилає

д-р ЛЮБОМИР ВОРОХ з дітьми
сином д-ром ЛЮБОСЛАВОМ
донями АНДРЕЄЮ і ТАТЯНОЮ

Радісних Свят
Різдва Христового
і Щасливого Нового Року

родині, приятелям, знайомим
та пацієнтам

б а ж а ю т ь

д-р МАРКО і д-р ЛЮДМІЛА ОЛЕСНИЦЬКІ
з донями і сином та їхніми родинами.

Христос Рождається!
Славіте Його!

Усім моїм приятелям і знайомим
бажаю
радісних Свят
Різдва Христового
щасливого, здорового **Нового Року**

та обильних Божих ласк і успіхів у праці для добра України

МИРОСЛАВА МИРОШНИЧЕНКО

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і НОВИМ РОКОМ

щиро вітаємо

РОДИНУ, ПРИЯТЕЛІВ і ЗНАЙОМИХ

д-р БОРИС і МИРЯСЯ МИХАЛЬЧАКИ
з донею СОФІЙКОЮ

вітають

РОДИНУ, ПРИЯТЕЛІВ і ЗНАЙОМИХ

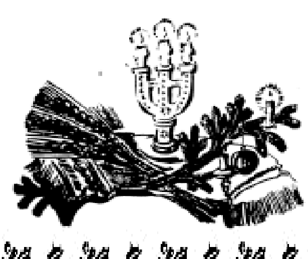
ЗЕНОН, ДОЗЯ і ВІКА
КРІСЛАТІ

та засилають

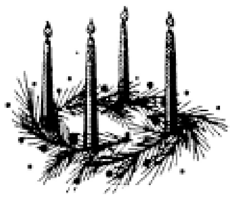
найщиріші святочні побажання всій родині на
рідній Батьківщині та всім ближчим і дальшим друзям

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

Клівленд
Огайо

Clevelend
Ohio

Д-р ЯРОСЛАВ і ОЛЯ СТАВНИЧІ

в і т а ю т ь

РОДИНУ, ПРИЯТЕЛІВ і ПАЦІЄНТІВ

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ

Щирі побажання
Веселих Свят
та
Щасливого і Здорового
Нового Року

Родині і Друзям

пересилають

ЗІРКА і МИРОСЛАВ СМОРОДСЬКІ

ЩИРІ ВІТАННЯ
з НАГОДИ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ПАЦІЄНТАМ

з а с и л а ю т ь

д-р ПЕТРО ЛЕНЧУР
і д-р РУТА ЧОЛГАН-ЛЕНЧУР

з дітьми

ХРИСТИНКОЮ,
КАТРУСЕЮ і ПЕТРИКОМ

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ У ЗСА

з нагоди

РІЗДВА ХРИСТОВОГО та НОВОГО РОКУ

щиро вітає Уряд України, Президента України Віктора Ющенка Ієрархії Українських Церков, Проводи всіх Українських Організацій в діяспорі і в Україні, Відділи та Членок УЗХ, і всіх Членок СФУЖУ, Українську Громаду та всіх Жертводавців і Добродіїв

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ – СЛАВІМ ЙОГО!

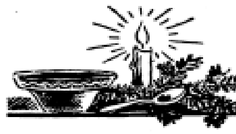
Христос Рождається!

УКРАЇНСЬКА ШКІЛЬНА РАДА

в і т а є

з Різдвом Христовим
і Новим 2010 роком

Ієрархів та Духовенство Українських Церков, наші шкільні, молодечі і громадські організації та весь український народ на рідних землях і на поселеннях.

Український Хор „ДУМКА“
в Ню-Йорку

б а ж а є

Радісних Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року

Високопреподобним Владикам, Суспільно-Громадським Установам та всім нашим Прихильникам і Приятелям, як теж нашій цілій „Думкарській“ Родині

Управа Хору „Думка“

КРАЙОВА УПРАВА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ
в АМЕРИЦІ

б а ж а є

Ієрархам Українських Церков, Світовій Управі СУМ, всім Управам Осередків та Булавам Відділів Юнацтва СУМ, членам і прихильникам та Українському Народові в Україні і в діяспорі

МИРНИХ і РАДІСНИХ СВЯТ

РІЗДВА ХРИСТОВОГО та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІМ ЙОГО!

За Крайову Управу СУМ:

Андрій Бігун, голова
Орест Козіцький, 1-й заступник голови
Ґеня Кузьмович-Благий, 2-й заступник голови
Мирон Приймак, секретар

ПЛАСТ – УКРАЇНСЬКА СКАВТСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ в США

З радісним празником Різдва Христового

Крайова Пластова Старшина в Америці

вітає

Президента України Віктора Ющенка та український уряд,
Ієрархів українських церков і духовенство,
Начального Пластуна, проводи Головної Пластової Ради і
Головної Пластової Булави, Крайову Пластову Старшину в
Україні та в усіх країнах, де діє Пласт.
Рівнож вітаємо усіх пластунів, розкинених по світі,
та весь український народ на рідних землях і в діяспорі.

Нехай зоря, що над Вертепом сяє
Ваші серця любов'ю зігріває!
Добра і миру Вам!
і світу всьому!

ХРИСТОС РОДИВСЯ!
СЛАВІМО ЙОГО!

КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА США

Веселих Свят
Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

бажають

ІРИНА і ЯРОСЛАВ
КУРОВИЦЬКІ

Ню-Йорк, Н.Й.

Щирі побажання з нагоди празника

РІЗДВА ХРИСТОВОГО І НОВОГО РОКУ

Ієрархам і Духовенству Українських Церков, Президентові України Вікторові Ющенкові, Світовому Конґресі Українців, Пластовим Капелянам, Крайовим Пластовим Старшинам Австралії, Арґентини, Великобританії, ЗСА, Канади, Німеччини, Польщі, Словаччини, України, усім Пластункам і Пластунам, Приятелям та Добродіям Пласту та Українському Народові

ХРИСТОС РОДИВСЯ!
СЛАВІМ ЙОГО!

НАЧАЛЬНИЙ ПЛАСТУН
ГОЛОВНА ПЛАСТОВА РАДА
ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З празниками

РІЗДВА ХРИСТОВОГО
НОВОГО РОКУ та ЙОРДАНУ

Ієрархам українських церков, головним пластовим проводам,
крайовим проводам, усім пластункам і пластунам,
прихильникам Пласту та українському народові

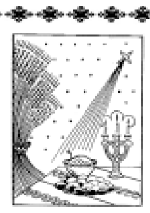
бажає

БАГАТО БОЖИХ ЛАСК, ДОБРА Й ЩАСТЯ

ЛЮБОМИР РОМАНКІВ

НАЧАЛЬНИЙ ПЛАСТУН

СТАНИЧНА СТАРШИНА
ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ
В НЮ-ЙОРКУ

бажає

УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ, ПЛАСТОВІЙ ФУНДАЦІЇ,
СВОЇМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ТА УСІМ ПЛАСТУНАМ І
ПРИЯТЕЛЯМ ПЛАСТУ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО 2010 РОКУ

Управа
Східньо-Европейського
Дослідного Інституту
ім. В. Липинського

вітає

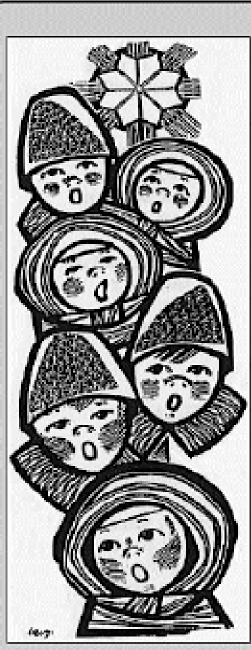
Вельмишановних членів, співробітників,
прихильників, жертводавців і всю українську
громаду в діяспорі та в Україні

з ПРАЗНИКОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і щиро бажає

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

7911 Whitewood Road, Jenkintown, PA 19027

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
З НОВИМ РОКОМ
ТА СВЯТИМ ЙОРДАНОМ!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

Бажають своїм членам, жертводавцям, землякам в Україні й поза Україною

УПРАВА ТА АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street, New York, NY 10003
Tel.: (212) 228-0110 Fax: (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Web site: www.ukrainianmuseum.org

КІУС CIUS

Христос Рождається!
— Славімо Його!

Christmas greetings and best wishes for a joyful and bountiful New Year!
From the director and staff at the Canadian Institute of Ukrainian Studies

Найщиріші Різдвяні вітання та Новорічні побажання!
Від директора та співробітників Канадського інституту українських студій

Canadian Institute of Ukrainian Studies, 430 Pembina Hall, University of Alberta, Edmonton, AB T6G 2H8 Canada
E-mail: cius@ualberta.ca; www.cius.ca
Tel: 780.492.2972 Fax: 780.492.4967

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

б а ж а є

ВСІМ ЧЛЕНАМ НАШОЇ ГРОМАДИ

РАДІСНИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО

ДОБРОГО Й УСПІШНОГО НОВОГО 2010 РОКУ

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Запрошуємо Вас на наші конференції й доповіді

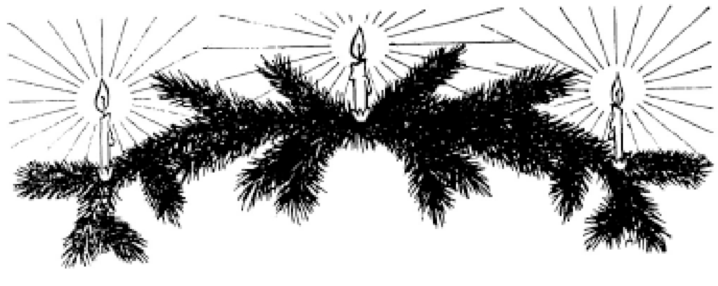

З Різдвом Христовим і Новим Роком

прийміть найкращі побажання
та щиру подяку за Вашу цінну підтримку
Українського Інституту Америки

Дирекція Українського Інституту Америки

2 East 79th Street, New York, NY 10021
(212) 288-8660 • Fax: (212) 288-2918
E-mail:mail@ukrainianinstitute.org
Web:www.ukrainianinstitute.org

З нагоди Різдва Христового та Нового 2010 Року

Екзекутива та Рада Директорів Злученого Українського Американського Допомогового Комітету

шле щирий привіт і святочні побажання
Ієрархам і духовенству Українських Церков,
нашим добродіям і жертводавцям,
членам ЗУАДК-у і всім нашим братам
і сестрам по цілому світі.
Нехай Всемогучий Господь обдарує всіх
щедрими ласками.

Христос Родився! Славім Його!

Екзекутива ЗУАДК-у
United Ukrainian American Relief Committee, Inc.

1206 Cottman Ave, Philadelphia, PA 19111

Tel. 215-728-1630
Fax. 215-728-1631
e-mail: uuarc@verizon.net
web site: www.uuarc.org

ГОЛОВНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ (ООЧСУ)

вітає з нагоди

Великого Празника Різдва Христового і Нового Року

український народ в Україні і його вітку в діяспорі, Ієрархію Українських Церков на Батьківщині і на поселеннях, Провід Організації Українських Націоналістів і голову Стефана Романіва, всі братні організації Світової Конференції Українських Державницьких Організацій, Світовий Конгрес Українців, Український Конгресовий Комітет Америки, Управи Відділів ООЧСУ, усе членство, їхні родини та українське патріотичне громадянство і всіх жертводавців на фонд ОУН та бажає усім

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ХРИСТОС РОДИВСЯ! СЛАВІМ ЙОГО!

Голова: ***МИХАЙЛО КОЗЮПА*** Секретар: ***ІВАН ЯВОРСЬКИЙ***

З нагоди радісних свят Різдва Христового і Нового Року

вітаємо

український народ на Рідних Землях та в діяспорі, Ієрархів Українських Церков та проводи українських організацій і установ.

Сердечні поздоровлення шлемо проводові та складовим організаціям Світової Федерації Українських Лемківських Об'єднань, Управам Відділів та всьому членству Організації Оборони Лемківщини в Америці, Фундації Дослідження Лемківщини.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!
СЛАВІТЕ ЙОГО!

КРАЙОВА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ В АМЕРИЦІ І ДИРЕКЦІЯ ФУНДАЦІЇ ДОСЛІДЖЕННЯ ЛЕМКІВЩИНИ

Рівночасно запрошуємо всіх на

10-ту ЛЕМКІВСЬКУ ВАТРУ,
яка відбудеться 3, 4 липня 2010 р.
на оселі СУМА в Елленвіл, Н.Й.

Слава Господеві нашому Ісусові Христу!

Українська Євангельська Асамблея Громад Божих в місті Юніон, Н.Дж., усією громадою дякує Богові за те, що обдаровує нас Своєю ласкою і дає щораз нову нагоду прославити Його у молитвах, довести нашу віру добрими справами, без яких, як писав апостол Яків, віра є мертвою. Серед таких добрих справ є щотижнева християнська радіопрограма „Відвертість“, яка звучить щоп’ятниці для усієї України, викладання засад Християнської етики у вищих школах України розділи Біблії в тижневику „Свобода“, численні пакунки бідним, та ін.

Понад дві тисячі літ тому сталося втілення Сина Божого в образі Сина Людського, початок Його земного служіння, метою якого було укладення Нового Завіту між Богом і людьми, заснування Христової Церкви і принесення Великої жертви на викуплення людських гріхів. Відтоді Різдво стало одним з двох найбільших християнських свят.

У Різдвяні дні ми вітаємо усіх братів і сестер у Христі з великим святом, а тих, хто ще не прийняв Христа, як свого Спасителя, запрошуємо прийти до Нього з вірою і любов'ю, молитвою і подякою.

Молитовні зібрання відбуваються щонеділі о 10:30 ранку. Українська година о 9:30 ранку. Адреса церкви:

2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083.
Tel.: 1 908 686-8171,
E-mail:UEAG@verizon.net

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
СЛАВІМО ЙОГО!

VESELKA

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKING IN AN UNTRADITIONAL SETTING

РЕСТОРАН

ВЕСЕЛКА

БАЖАЄ
ВСІМ ПРИЯТЕЛЯМ І ГОСТЯМ
ЩИРІ ВІТАННЯ
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
ТА
НОВИМ РОКОМ!

144 Second Avenue
New York, NY 10003
Tel: (212) 228-9682

Федеральна Кредитова Кооператива СУМА в Йонкерсі, Н.Й. разом зі своїми філіями

вітає
Всіх своїх шановних членів, приятелів та українську громаду в Йонкерсі, Н.Й., Спрінґ Валі, Н.Й., Стемфорді, Кон., Ню-Гейвені, Кон. та околицях

З Радісним Святом

РІЗДВА ХРИСТОВОГО і з НОВИМ РОКОМ

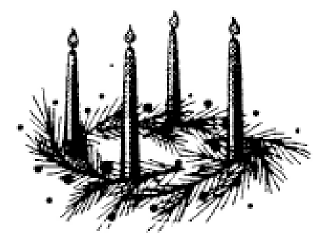
Бажаємо усім доброго здоров'я, миру і спокою, успіхів у житті та праці на добро українського народу.

ХРИСТОС РОДИВСЯ! СЛАВІМ ЙОГО!

Члени Дирекції, комісії та працівники Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА.

SUMA (YONKERS) FEDERAL CREDIT UNION
125 CORPORATE BLVD.
YONKERS, NY 10701
914-220-4900

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

нашим покупцям і приятелям

бажає

EAST VILLAGE MEAT MARKET
М. Ю. БАЧИНСЬКИЙ

Найбільший у Ню-Йорку український м'ясний магазин пропонує широкий вибір вуджених домашніх ковбас та свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів української та европейської кухні

The Finest
Home-Made
American European
Style Food

139 2nd Avenue
(between 8th & 9th Streets)
New York, NY
Tel.: (212) 228-5590

Українська спільнота попрощала на вічний спочинок св. п. В. Педенка

Св. п. Віктор Педенко

29 листопада 2009 року США й Канаду облетіла сумна вістка – передчасно, на 72-му році життя, помер Вітор Педенко, залишивши у глибокому смутку дружину Галину, сина Віктора з дружиною Іванкою й внуками Касандрою й Олександром, сина Юрія з дружиною Христиною й внуками Григорієм і Ромою, сестру Віру і племінників Григорія й Павла Яремченків з родинами, тещу Марію Романенко, своячку Олю з чоловіком Петром Лужовським, кумів і похресників та багато-багато друзів .

1 грудня настоятель Української православної церкви в Лондоні, Канада, о. Славомир відслужив Панахиду за спокій душі св. п. В. Педенка, а чин похорону відслужив Архиєпископ Юрій Каліщук у співслуженні шістьох священиків 2 грудня в церкві св. Трійці, в супроводі церковного хору під керівництвом Оксани Метулинської.

Поховали В. Педенка на цвинтарі Монт Плезант у Лондоні, Онтеріо, Канада.

Тризна відбулася в Українському культурному центрі. Програмою провадила голова відділення Конґресу Українців Канади (КУК) Дарія Грицьків. Першим промовляв Павло Ґрод – голова Централі КУК, який розповів про співпрацю з В. Педенком у спільних заходах, зокрема коли вони були закордонними спостерігачами на виборах в Україні під час Помаранчевої революції.

Життевий шлях В. Педенка докладно представив його син Ю. Педенко.

В. Педенко народився на Донбасі 9 липня 1937 року, до Канади прибув у 1948році, диплом бакалавра здобув у Лондонському університеті 1961 року, потім вчителював у Торонто. 1965 року одружився з Галиною Романенко. В сім'ї народилися два сини.

Дев'ять років він був директором Української школи ім. Тараса Шевченка та Курсів українознавства ім. Івана Котляревського при Катедрі св. Володимира в Торонто. В Об'єднанні демократичної української молоді (ОДУМ) був головою Центрального комітету. Теж був головою Катедральної громади св. Володимира, членом Консисторії Української Правослвної Церкви в Канаді, 10 років був заступником голови КУК в Торонто, заступником голови Товариства канадських приятелів України, 10 років (1998-2008 роки) – Генеральним секретарем Світового Конґресу Українців. Україну відвідав 35 разів. В. Педенко був обдарований властивістю легко налагоджувати товариські взаємини з багатьма людьми.

Колишній президент СКУ д-р Аскольд Лозинський, а тепер голова Світової Конференції Українських Державницьких Організацій, на тризні зачитав співчуття родині покійного та українській громаді від Президента України Віктора Ющенка.

А. Лозинський сказав, що весь український світ приголомшений раптовим відходом у вічність В. Педенка. Остання його телефонна розмова з В. Педенком відбулася 27 листопада – мова йшла про процес Івана Дем'янюка в Німеччині.

Співчуття засмученій родині надіслали міністер закордонних справ України Петро Порошенко, Прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко, президент СКУ Євген Чолій та генеральний секретар Стефан Романів, голова Товариства зв'язків з українцями за межами України „Україна-Світ" Іван Драч, Український Конґресовий Комітет Америки за підписом президента Тамари Олексій і екзекутивного секретаря Марійки Дупляк, Посол України в Канаді д-р Ігор Осташ, Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діяспорою, Українська Всесвітня Координаційна Рада за підписом голови Дмитра Павличка та Михайла Горыня та ряд інших.

Співчуття родині висловили Марія Шкамбара – голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, Оксана Рева – від КУК в Торонто,

Віктор Гетьманчук – від громади Української православної катедри св. Володимира в Торонто, Ераст Гоцуляк – почесний Консул України в Канаді, Аскольд Ганківський – від клюбу „Козбілд", Валентина Родак – від Братства св. Володимира в Торонто, Тарас Ліщина – від ОДУМ, митрофорний протоєрей о. Богдан Сенцьо – настоятель Катедри св. Володимира, поет Микола Латишко, Михайло Савчук – від Українського культурного центру в Лондоні, Орест Гуйтан – від колишнього Товариства приятелів України в Лондоні, Володимир Тимошенко – заступник голови громади Церкви Пресвятої Трійці в Лондоні, Валентина Близнюк – від Українок Канади при Церкві Пресвятої Трійці, о. Василь Макаренко – від громади Церкви св. Володимира в Гамільтоні, Марійка Коропацька – від Ліґи Українок Канади в Лондоні, Іван Данильченко – від дирекції відпочинкової оселі ОДУМ „Україна" та інші.

Подяку від родини покійного висловив Ю. Педенко.

У дев'ятий день відходу у вічність св. п. В. Педенка в Катедрі св. Володимира в Торонто була відслужена Панахида, а потім відбулася трапеза, якою провадив голова громади Володимир Шевчук. Олександер Юхименко розповів про спільну з В. Педенком подорож до Німеччині і Франції.

Співчуття висловили д-р Олег Романишин – редактор „Гомону України", відомі громадські діячі Ольга Заверуха, Наталя Ємець, Леонід Ліщина та Петро Шкурка.

Українська спільнота у всьому світі попрощала на вічний спочинок св. п. Віктора Педенка.

Нехай канадська земля буде йому легкою!

Олександер Харченко

Пам'яті Віри Річ *(1936-2009)*

Св. п. Віра Річ

20 грудня 2009 року в Лондоні не стало знаної перекладачки Віри Річ, яка все своє життя виконувала функцію Української академії наук у Великій Британії. Авторка збірки оригінальних поезій, зокрема „Outlines" (1960), „Portents and Images" (1964). Першою добіркою перекладів стала збірка Т. Шевченка, яка з'явилася в 1961 році, коли відзначали роковини смерти великого українського поета. Потім були переклади творів Івана Франка, Павла Тичини.

В. Річ народился 24 квітня 1936 року в Лондоні. З юних років працювала над перекладами української та білоруської. Також перекладала з польської, російської, чеської, хорватської, норвезької та еспанської мов. Колишня жертва радянської цензури В. Річ була активним поборником правди в літературі. Засновник і редактор часопису „Розмаїття. Часопис новітньої поезії".

Першим надрукованим перекладом В. Річ був „Пролог" до поеми „Мойсей" І. Франка, опублікований в „Українському віснику", який виходив у 1957 році в Лондоні. На 40-річчя цієї події у 1997 році Національна спілка письменників України нагородила її найвищою відзнакою – премію ім. І. Франка. Останнім часом працювала для видання українців у Великій Британії „Українська думка".

Наприкінці 2007 року за підтримки Інституту літератури ім. Т. Шевченка Національної Академії Наук України вийшло прекрасне видання вибраних поезії Т. Шевченка в перекладі В. Річ (з передмовою академіка Івана Дзюби). Це фундаментальне академічне видання, що має назву „Тарас Шевченко. Вибрана поезія. Живопис. Графіка", побачило світ у видавництві „Мистецтво" (твори Т. Шевченка представлено і в оригіналі).

Україна сумує через цю неоціненну втрату, позаяк із відходом В. Річ у кращі світи Україна втратила не просто однодумця, а свого речника, надзвичайного посла України в світі англомовної культури.

Микола Жулинський – академік, директор Інституту літератури ім. Тараса Шевченка, **Роксолана Зорівчак** – професор, завідувач катедри і **Ганна Косів** – викладач катедри перекладознавства і контрастивної лінгвістики ім. Григорія Кочура Львівського національного університету ім. Івана Франка, **Дмитро Дроздовський** – редактор відділу журналу „Всесвіт", **Олег Микитенко** – шеф-редактор журналу „Всесвіт", **Андрій Кочур** – письменник, публіцист, **Марія Кочур** – Заслужений працівник культури України

З глибоким жалем повідомляємо,
що 30 листопада 2009 року
несподівано відійшов у вічність
наш найдорожчий
СИН, БРАТ і ВУЙКО

СВ. П.

АНДРІЙ ОРЕСТ ПРИШЛЯК

пластун, музик, дириґент і пiяніст
народжений 2 грудня 1948 р.
у Міттенвальді, Німеччина.

Панахиду відправлено 6 грудня 2009 р. у похоронному заведенні D'ESOPO, а Святу Літургію в Українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла в Гартфорді, Конн.

Відтак тлінні останки похоронено на парафіяльному цвинтарі в Ґлестонбері, Конн.

Горем прибиті в жалю:
батьки – Анна і Олександер
сестри – Icя Пришляк
– Марта Мостович з мужем Андрієм
племінники – Надя і Микола Мостовичі
кузини – Дарія ДеЛаліо з чоловіком Стефаном і дітьми Михасем і Петрусем
– Христина Фарлей з чоловіком Бредом
– Адріян Пришлях з дружиною Мері і дітьми Александрою і Захарієм
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів, в пам'ять Покійного, можна складати пожертви на Пласт в Україні: “Plast Conference, Inc.”c/o Orest Hawryluk, 321 Linden Drive, Elkins Park, PA 19027 або інші добродійні цілі c/o Pryshlak Family, 301 Pine Lane, Wethersfield, CT 06109.

В глибокому смутку повідомляємо, що у вечірніх годинах, у понеділок, 14 грудня 2009 р. заосмотрена Найсвятішими Тайнами, на 96-му році життя, відійшла від нас у життя вічне наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

СВ. П.

ІВАННА (Пристай) КЛИМ

Покійна була членом Пласту, 5-го куреня Кн. Ольги у Стрию, танцювальної групи і відбиванкової дружини в Україні. Закінчила Учительський Семінар Рідної Школи в Стрию матурою. Вивчала скрипку в Музичній Школі Лисенка. Бувша членка і голова 82 відділу СУА в Ню-Йорку. За Її старанням вийшла дитяча платівка – „Послухайте Діти“. Членка Українського Музею в Ню-Йорку і Сеньйорського клюбу в Гартфорді. Була ревною прихильницею українського мистецтва.

Залишені у глибокому смутку:
дочка – ЗІРКА РУДИК
внук – МАРКО РУДИК з дружиною
внук – ПЕТРУСЬ РУДИК з дружиною і донечкою
сестрінок – ОРЕСТ КАЧМАРСЬКИЙ з родиною
сестрінка – ГАЛЯ ГІРНЯК з родиною
родини – САВЧИНСЬКИХ, ГУМІНЮК, ПРИСТАЙ і КЛИМ
ближча і дальша рідня в Україні та Америці.

Похорон відбувся в суботу, 19 грудня 2009 р. із св. Літургією в церкві св. Архистратига Михаїла в Гартфорді, Конн., а відтак надгробні відправи на Українському цвинтарі св. Андрія Первозваного у Бавнд Бруку, Ню-Джерзі.

Складаємо сердечну подяку о. парохові П. Мартинюкові за відправи, молитви та відвідини св. п. Іванни. Окремо дякуємо хорові „Діброва“ за спів на Панахиді. Дякуємо всім здалека і зблизька, які взяли участь у похоронних відправах в пошані Покійної, як і теж за всі вислови співчуття, що наспіли до нашої родини.

Нехай пам’ять про Покійну залишиться назавжди у наших серцях, а душа Її нехай буде прийнята у Небесні Хороми.

Вічна Її пам’ять!

Замість квітів ласкаво проситься складати пожертви на:
The Ukrainian Museum, 222 East 6th St., New York, NY 10003;
Ukrainian Institute of America, 2 E. 79th St., New York, NY 10075;
Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 West Chicago Ave., Chicago, IL 60622 (розбудову церкви в Україні).

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 27 грудня 2009 р. в Pompton Plains, NJ відійшла у вічність найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБА та ПРАБАБА

СВ.П.

д-р СОФІЯ ШЕБУНЧАК

Софія народилася у Львові, де і здобула середню освіту.

Після переїзду родини до Німеччини, Софія продовжувала свої медичні студії у Friedrich Alexander University of Erlangen, Germany. Свої студії закінчила в 1948 році.

У 1951 році родина переїхала до США. Тут Софія відбула своє стажування в St. Francis Hospital, Jersey City, а резидентуру анестезіології відбула в Jersey City Medical Center. Працювала як house doctor у Clara Maass Hospital, Bellville, NJ, як рівнож в blood bank, East Orange, NJ. Була скарбником відділу УЛТПА та членом центральної управи УЛТПА.

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 28 грудня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 29 грудня о год. 11 ранку в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а відтак на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
муж – д-р БОГДАН
любі діти:
син – РОМАН з дружиною МАРІЄЮ
донька – ДАНУСЯ RAMPOLLA з мужем RICHARD
любі внуки – ЛИДІЯ і ДАНИЛКО ШЕБУНЧАК
– МЕЛАНІЯ і ТАМАРА РИЧОК
улюблена правнучка – МИХАЙЛИНА
Stepchildren – PAUL, JASON McERLEAN

Вічна Її память!

Замість квітів родина просить складати пожертви на CCRDF, 60-C North Jefferson Rd, Whippany, NJ 07981 або на UMANA.

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція